

יוסיפון פרק ע עא

הא דברים מגדוריו וירפחה כי ראו גבורה אלעזר הגבור וירדו ויחלקו את הקורה לחלקים ויסר דוח ואת משקלוהו ואת פשעוהו ואת תוריה לקחו ויביאום אל העיר ביום ההוא ואלעזר הגבור מת ממכה החלים ביום ההוא בשם סיב כי נלחם בעד מקדש ה' ובעד עמו ובעד ארץ ישראל בגבור נאמן לה' ויחלבו כל העם מאד מאד ויקברוהו בעיר ויכבדוהו כל ישראל בכבוד גדול על אפיפתו ועל גבירתו ועל נאמנותו ועל מלחמתו לשם ה' ועל חורוה כי נלהם באויבי ה' עשו כל ישראל זכר לברכה. ויהי כראות בתורי יהודה את אשר אלעזר הכהן מת מן המלחמה אשר נלחם עב הרומיים ואשר עשו לו כל ישראל מהכבוד כי עשו לו זכר לברכה ולשם טוב. ויקראו לה' אלם ישראל בשם בתורים מצטורי יהודה מצטורים משכילים בכל חכמה וגבורי מלחמה **עב** **האחד** יתח ויש השני אוליפוס ויפתחו את שער העיר ויאזרו וילחמו עב הרומיים ויכו ישתחו בחיל הרומיים הרבה מאד וימותו גם שניהם במלחמה על מקדש אליהיה ועל ישראל ועל ארצם. ויהי כראות יוסף את המלחמה כי נפתחה וכבדה מאד וילא מהעיר וידן במהנה הרומיים מכה רבה מאד ואת המצור ואת כלי הכבד לאשר נשאר מהם הרומיים עוד ואת יתר כלי המלחמה שן באה החזק המלחמה מאד מאד ויחלו הרומיים לגום מפני יוסף כי ראו כי נתנו אשי יהודה נפשם למות על שם אליהיה ועל ארצם ולא עמד חיל הרומיים למולם. ויחיצו הספסיאנוס ויחזק את לב עמו ויחלם ויפתח דבדרים טובים ויתן להם כסף והבז לרוב מאד ויתן להם מחיה ומאכל ומשתה ויעמדו וילחמו עם יוסף ואם אנשי יהודה ביום ההוא עד בא השמש. ויהי כהחזק המלחמה ויורו היהודים בחלים ויכו את הספסאנוס בשקו הימני ובהלו כל גבורי הרומיים כי ראו את הדם זב משוק הספסיאנוס ואת המלחמה ביום ההוא חזק מאד בין היהודים ובין הרומיים. וירא סיפוס כי הוכה אביו וירץ בבהלה לעזרתו ויחמר לו אביו מה לך בני כי כי נבטלת חזק ואמן וקוס נקמת אבך מהיהודים האלה אשר התחזקו למולו. וילחמו עוד שניהם סיפוס והספסיאנוס עם כל חיליהם ביום ההוא מלחמה גדולה ועצומה וחזקה מאד. ויפלו ביום ההוא חללים רבים מחיל הרומיים ומחיל יוסף רבים וישראלו עתה עם יוסף מחי מעט וילך ויבא העיר יורפחה. ויהי ממחרת ויקומו חיל הרומיים ויציבו עוד מצור ודיק חתח המצור והדיק אשר שרף יוסף וגם חיל ברזל העמידו בין תוריהם שנים כושפת כי ב' חילי ברזל הבזו הספסיאנוס כרומא וחילי תוריהם והמנס חילי ברזל משהיהם שנים חילי עבולות שהביאו הספסיאנוס מרומא שנים חילי עבולות קפנים וגדולים קורח הגדול אורך ש שים חמה וקורת הקבן אורך עשר אמה. גם קליטו סוללות אשר נציבו עשרים קלעים בכל סביבות העיר ופאוהיה. ויערכו עוד הרומיים מלחמה על עיר יורפחה עוד כפעם בפעם והעיר יורפחה נשאר שאלה מגבוריה כי נפלו כלם במלחמה וישאר בה יוסף ואנשיה מתי ומשפחתו ויעלו כלם על החומה ותעלה גם הנשים על החמה כי לא היה אדם עוד למלחמה. ויקראו אנשי הספסיאנוס אל העיר בקלעי הסוללות מכל פאה והבא חבן גדולה מקלע סוללות ויחך עלן כפן אשה הרה מאנשי היהודים העומדת על החומה ותעביר האבן על בנה ויחך האבן את הילד כי עקרתו מבטן אמו דרך מהלית רים. ויוסיפו עוד לשפוך סוללות ולקלע וקלעו באבן ויחך האבן על ראש אחד מגבורי יוסף והסלח ראש האיש ותוליכוו האבן עמה מהלך רים אחד :

פרק אחד ושבעים

בעת ההיא בא אחד מגבורי הרומיים ויעמוד מתחת לקיר החומה נכח יוסף כי השג לבבו לאמר חילי אובל לירוח את יוסף בתן שטן בשם המות. ויצב יוסף אליו וילעק מול הגבור לאמר הוי בוגד אל תמימי וילפת האיש כי חד לבו בלעק יוסף ויצפנו היהודים עליו שכן רוחה מעל החומה וימם עורו וילך מופשט כמשוגע בכל מחנה הרומיים הלך ולעקו ובעה בכל מחנה הרומיים עד אשר מת האיש ההוא. ויחגרו עוד הספסיאנוס וסיפוס בנו להלחם ביורפחה עד מלאת שמונה וארבעים יום ומשגב החומה אשר לעיר מהם ולא יכלו לה ולא היה להם כח ללכדה. ויהי אחרי כן כאשר כלו שרדי הכתארים בעיר יורפחה כי נלאו ולא יכלו לשקוד ולשמור עוד את חומת העיר ויעלו סיפוס והספסיאנוס שניהם לילה על החומה ויעלו עליה כי חדלו השומרים לשמור עוד על חומת העיר. ויהי בעלות שניהם על החומה ויעלו אחריהם מגדודי הרומיים סדנה וירדו הרומיים מהחומה אל חך העיר וישברו את גביתו השער הגדול אשר לעיר יורפחה ויטלו כל סל הרומיים בתוך העיר וירישו פרועה גדולה למלחמה. ויהי כשפת

יוסיפון פרק ע"א

היהודים המיית הרומיים ויקיפו משנתם וכלם חרדים ונחפזים ויחפזו איש חרבו צידו ויאלו
 כלם אל רחוב העיר כי רחוב גדול להם להחזקת אנשי העיר בו בעת המים. וישאלו עיניהם
 ויראו והנה חיל הרומיים בא בחוק העיר דרך מביא האער הגדול אשר לעיר וילחמו היהודים
 עם הרומיים וימותו היהודי במלחמתם במק. מעמדם ברחוב כי אמרו היהודים איש
 אל רעהו וימחה במלחמה ולא נתפש חיים. ויקם יוסף הכהן הוא וארבעים איש מגבוריו
 הנשארים עמו וילאו מן העיר ויברחו היערה וימלאו מערה אחת ויבואו שמה ויחבאו כלם
 במערה ההיא. ואנשי העיר כלם חמו במלחמה ההיא כי לא האמינו את ברית הרומיים כי
 שאל יהודי אחד לרומי אחד ברית לאמר החייני **ואסור** אליך וישבע הרומי ליהודי לאמר כה
 יעשה לי אלהים וכה יוסף את אמונתך ועתה **סוד** משם ולא וביא אלי ויען היהודי ויאמר
 אל הרומי הבה לי יד ימנך ואבטחה בך. וישלח הרומי יד שמאלו אל היהודי ויטעה אליו
 והוא לא נסה לבו לדעת אשר יד שמאלו ה ה ה כי נכסל. וישי בתח הרומי את ידו שמאלו אל
 היהודי ויחמוך בה היהודי ויאחז הרומי את השלח ביד ימנו וימת את היהודי. וימת היהודי
 כי לא היה בידו שלח ופי הס' יך את כלו המלחמה מידו כי האמין ברומי על בן מת. וישי
 כראות היהודים כי לא הקים הרומי את בריתו ושבועתו לא נאמנה וכי המית היהודי אשר
 בשח בו אחרי אשר נשבע לו לבלתי ימיתו. ויאמרו ומימה כלנו יחד ולא נבטח ברומיים
 ויתאזרו היהודים למות על קדושת ה' אלהי ישראל וצווחים המייתו עם רב מהרומיים במלחמה
 ההיא הרבה מכל אשר המייתו במלחמותיהם הראשונות ואלה העיר אחרי כן. ויוסף וארבעים
 איש אשר היו עמו נחבאו כלם במערה אחת וישלח הספסילאנוס את ניקטור השר ואת פלידיוס
 וגליאקטוס עמו אל יוסף לאמר לא אלי ותהיה ולא תמות. ויאמר יוסף אל הללוים עמו
 עמו במערה ההיא מה האמר נפשכם בדברי הספסילאנוס ונעשהו כי אני את חרזו לשמוע
 לעצמי אייען אחכם כי נלא וגלך אליו את יכרתו ברית השרים האלה עמו כאשר אורה להם
 ואני ה שב כי ביהותנו לפני הספסילאנוס הוא ירחם עלינו. וישי כראות האנשים אשר היו
 עמו כי נסה לב יוסף לאת אל הרומיים ויאמרו אליו תמהים אלתנו ממך השר יוסף כי נבחרת
 מרצבות עמך עם כהונה ומלכות לקדוש לה' אלהי ישראל ותפקד אשר נבא גדול נבטח עמך
 והראויה עמך חרפת עמך ובעליון לך ביום הזה ותרצה לחיות באת חרפתה ומה לך עוד
 הפך בחיים והלא כמה טוב לך נבטחיים. ואתה כהיום הזה אולי תחש ב כי הם להחיות אתך
 יקראו לך או להסביב לך באחריתך הם קראים אותך לא זאת המחשבה מהשבתה לנוס יקראוך
 ללכדך חי להסתלק בך לאמר הנה משוח מלחמה חשמונו חי ולכן רמה דינו. ועתה אחינו
 ושרינו את חיות את נפש טוב לך מאשר הלא אליהם ויתלו כי נלחנו רשע היהודים והנהו
 בדינו ויראו בך נח ובצורה וזה יהיה את לא ימיתוך ואם ימיתוך הלא טוב לך למות בחרפך
 מאשר תמות בחרכם. וגם טוב לך למות מאשר תחיה לשמוע חרפותיהם וגדושיהם. ואם
 יחיוך אל האמן כי יחיוך לסיבה או לחכם אך לחרפה ישמרוך אשר היא קשה ממות למטן
 יתעללו בך בחרפת גד פיהם. ועתה אתה ושרינו. מה לך כי שמת לךך לחיות אחרי אשר
 אבדת את עמך ואלחיה הפך חברת בחיים אחרי אב ד עמך וחמוך והבס נא בשכלך
 וברא חיה דבר משה רבינו עליו השלום אשר אמר לפני האלהים ע' ישראל! את השא חסאתם
 ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת ולא רצה לחיות אחרי כלות ישראל. ואם אמר לו היכול
 על הכל הניחה לי ויהר אפי בהם ואכלם ונ'. ואיה אהרן אחיו אשר עמד בין המחוס ובין
 החיים ויחיוב לפני המלאך הטובב כגבור ויחסור את עלתו למות על עמו למען יעזור את
 המגפה מעל ישראל. ואיה שאל המלך ויהונתן בנו אשר נלחמו בעד עם ה' וימותו על ה' ועמ
 עמו והלא שאלו היה יכול להגיל את נפשם ואת נפש בנו ממות במלחמה ההיא אשר מת- בה
 והוא כי רצה כי נכסל ישראל! במלחמה ההיא לא חסן חיים אצל בהר מות מחיים כראותו כי
 נגף עמו במלחמה ולכן לא נסרד מ' אחיו בחיים ובמותו גם הוא גם בנו יהונתן הנאבדים
 והנעמים. גם זכור נא השר את נדקת ד' ד משה ה' אשר לאמר בראתו הדבר הרע על ישראל
 חיה נא ידך כי ובנית אבי כי אנכי חסאתי ואני העויהי ואלה האלן מה עשו ומה חסלו. ואיה
 החורה הקדושה הפנינה בלבך והלא כהן ומשיח אתה ויורשתו ולמדתו את החורה הקדושה
 לדעת איכה נוכל לאהוב את ה' אלהינו בכל לבבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו. ואם לא יהיה זס
 כי נעבדו ונאהב את אשר יאהב ומות על בריתו ועל חורתו ועל מקדשו עד עבדיו הנהרנים
 על ימך שמו הגדול במה יסיה. והלא אתה העידות בני פשמים רבים לאמר כי כל איש

חסיפון פרק ע"א

אשר ימות במלחמה על עם ה' ועל מקדשו ועל חורו יסיה בגדול ה' וחלקו ויהישר יבטח אל האור הגדול ולא ראה החושך המחשיך הנפשות . והלא התה הוא יוסף הכהן שנלקח כעמם רבות במלחמה בקרב המחנה לאמר . אני הוא יוסף הכהן המשיח במלחמה אשר נחתי את נפשי למות על עם ה' ועל מקדשו ועל ארצו ועל עמו . ועתה גלתי אליהם חי ויטעלוו כך מה חלומי אליהם ומה חזונה איהם וכמה תפוסה בשקף ובלתימתך כי יאמרו אשר בשקף הם כל אחרי פיך . והלא התה הוא אשר אמרת לעם ה' אחי בעד עם ה' עד מותכם במלחמה כי אתם המיתו על מקדש ה' ועל חורו מותכם יהיה כפרה על נפשותיכם וחלבו אל האור והוא אור החיים . אם אמרת הדבר אשר דברת בפיך מדוע חשוק את נפשך ממות מלכת אחרי עמך אשר הם הילכו אל האור הגדול . והנה עד היום היית עליון על כל הגוים לשמע גבר ושר גדול וקצין בגבורים במלחמה כי עשמתך רבזו ומה מתך חטו ועתה התן את נפשך להלכת ביד הרומיים כאחד העבדים המשותתרים או כאחת השפחות הנחפרות . והלא הרפתך ובשקף יהיה גם זה חרפת עם ה' כי שר ומתך וכהן ומשוח ונגיד מלחמה כמך ויאמר בכללי ברזל עובדי גלגלים . ועוד כי עיך יאמרו כל הגוים מן היום הזה והלאה לאמר הלא זה הוא האיש אשר מסר את עצמו ואח גבוריו וישר עמו למוות וימלס נפשו לכד לחיית . ויהי ככלותם לדבר אליו כדברים האלה וישלפו איש מרבו ויגשו אליו בחוק המערה ויאמרו אליו הכתה ושמע יוסף אשר אשר עלינו איש חזקה לשמוע בקולו נמית אותך בלשם כהדון וגבור ושר וגדול ותבחר לך על איזה דרך תחלה למוות ותמות בגבור . ואם תמאן למוות בכבוד דע כי נמית אותך כאחד הקמים עלינו גרעה . ויען יוסף הכהן ויאמר אליהם אמם אחי ידעתי כי לזק הדברים ומה יחפן בחיים כהיום הזה ומה יתן אליהם דבר ויקרא את נפשי ויקחמה אליו כי ידעתי כי טוב לי המות מהחיים על כל הנרות שעררו עלי והוא היודע מלפני הלבבות והוא נותן הנפשות ומה יפחה בעד שגבר והלא הוא המסגיר והפוחת כי הוא אליהם חיים אשר בידו נפש כל חי ורוח גו' ויפחה בחיפיו נפשות רוח חיים ויחייבו להיותו חיים לפניו והוא הפקיד את רוח החיים בקרבנו ויסגור בעדה . ועתה הטול לפוחת בעד אשר סגר בעדו אליהם והלא כלכם ידעתם כי הנפש הזאת אשר אחנו פקדון הוא לנו מוחו ואנחנו עבדיו והוא עשה לנו את הנפש הזאת ואם נשלימה אליו בלא עת ידרוש אותה ממנו הלא יתן אסו בנו . והיינו זעומים ודחפים בלתי מלוא מלוא במקום נפשים האמתיים עם אברהם אבינו עלו השמים ועם יחד הנדיקים והסחידים והאנבות הראשונים הלא ידעתם כי לא הילכו אליו בלתי קריאה אמנם פרס נקראו ואחר הילכו אליו וכן עשה לכל לדיקו וחסידיו ולכל הנבואים והלא ידעתם כי פנים קרא למשה רבינו עליו השלום והוא היה בחייו ואמר עליו אלהי ישראל עליה אל הר העברים הזה ואז עליה ואם לא נקרא לא עליה מעצמו . ולכן לא יוכל אדם למות נפשו לאלהים ברצונו אם לא תדרש מעמו . ועתה אחי לפניו נא מחויב כי כשאמר יאמר יוסף אולד בו הלא היה יכול לתוק עצמו ולמות או לדקר עצמו בחרב ולמות או לשמוע בקול אשתו כשאמרה לו בדרך אלהים ומות חכן האריך אשו כהיותו בחייו רע ובנגעו גלגלים עד אשר נדרשה נשמתו מקרבנו וישלימה לה' אלהיו ולא רעה להם ימנה אליו בלא קר אה אמנם פי שאל את נפשו למוות מד ה' ולא מידו הלא הוא אמר הנחכים למוות ואינו ומה לא המית עצמו . אמנם חכה המות יבואוהו מיד אחר ולכן לא מת עד בא קאו והשליים ימי חילו . וגם המלך דוד עניו השלום החסיד אשר הליימה ממוסגר נפשו כי ידע אשר הנפש סגורה היא בגוף ואין מי יפחה בעדה בלתי האלהים וידעתי כי המות טובה גדולה היא בעת פקודה הנשמה ברצון כבעת האדם חשיב אל האלהים אשר נחמה . גם ידעתי אשר אם ימות איש במלחמות ה' וזו כבוד גדול והנה הוא ילך לאור הגדול ויאר באור החיים אבל לא ידעתי כפרה לנפש האדם כי ימות עצמו ויפגע הוא בעצמו וימחר הוא להשיבה אל עמה בבחיית עתה או בבחיית מקרה יעשה זה . ועתה אחי ורעי דעו אשר גם לי לבב כמכם לא טפל אחי מכס בשקר לבי כי אראה חרפת עמו וחורבן אולרנו . אבל הנני אשם לה' כי אבחר לפגוע בנפשי ולהמית את עצמי בידי על ככה . ואחם השירים הדברים בה' אלהיכם במעשה בידעתי אמרו חי יליך בעדנו לפני ה' אלהינו אם נחפא בנפשותינו ונחרוב איש את אחיו והלא ידעם אשר כי יהיה לאיש עבד בער ואיש זדן ורשע והוא סורר ומורה וקשה עורף כאשר תביאנו עת זרה אל חקר דעת וירא כי נר לו וגא יקום לו לנפשוהו ילך וימלס בליין לו בעלשו ויחנק לו

יוסיפון פרק עא עב

נעשים במלכות אדם לנחם בהם באויבינו מבני האדם האויבים לנו בראון והבחרה נס
 לנחם בהם באויבינו מחיות היער האויב כי לנו בטבעם האויב לטבענו ונחזק ונחזק ונחזק
 ונחזק להלחם להם עם אלה ועם אלה הם למוות ואם לחיים. ועתה חזק נבחר להחזיק קשר
 שההבה אשר אהנו מאת ה' הבחר לנו לעם לו ולסגולה לקדושתו והיה אויבים לנפשותינו
 כי נלחם איש באחי או נמית את עצמינו בדינו. ואם תאמרו כי נלחמנו איש באחי הלא
 כ"ז ואם היונו אלפים ורצבות אין מספר מוגבל להם לא נחשב כי אם לנפש אחת וכללו כלנו
 אינו איברי גוף אחד. ואיך יעלה על דעת לב איש כי יפגעו ידיו בעניו או בנבל או בשאר
 אינרו לנחמם אם לא שיהיה משוגע ממראה עיניו אשר יראה ו.א. יהיה איש בינה. עוד
 רעי ואחי הביטו וראו את רב החובל למה יסבול את סער הים ויחוקטם לילה ויום להלחם על
 גלי הים ושאינם הלא למען מלם את ספינתו וימלם את נפשו ממות. ואם בחפז נפשו יקמנה
 למשכריו אם או לזרוים אשר על שפת הים להשכר יאמרו הסוחרים הנה האיש הזה הבליטל
 מוטא נפשו ומשחיתה ומשחיתה פעינתו ואנשו וסוחריו וממונם. והמלך האנושי אם יפקוד
 כלי מחמדיו אל הפקודים אשר לו הלא ישמרו לו עד עת פקודו אותם וידרש מהם וישמרו
 לו. ואם הם ברואים ישליכום אליו בערם ידרשם מידם הלא יקטום עליהם ויחר אפו בהם
 ויכלם ואם אדם יבא לפני המלך בלא עת משמרתו ולא יקרא הלא יגער בו המלך לאמר למה
 זה באת אלי ואחיה לא נקראת במאמרי. והנה כל הנפשות אשר בשרא לאלהים המה והוא
 נתן ברצונו ובחסדו והוא יקחם ברצונו ובחסדל בעת אשר יחפון כי יגיע קץ פקודה להם או
 ח"ו כל נפש אל מקום מיתה ואל מחיתה. ואם יחשבר איש להוליך נפשו מהסגרה בלא
 עת קלה בידו הלא האלהים נא יקבלנה ואליו לא ישיבה וגם מנוח לא תמצא. אמנם השחת
 ותאבד כי נגרשה ממקום מסגרה בלא עת קלה בלתי נפקדה מהאלהים וכל ימיה חנוע
 ותנוד. ואחם אחי ורעי מה חועילו בזה כי נפגע אהנו בדינו להמית את עצמינו ונגרש את
 נפש חינו מגושותינו בכלתי פקודה להם. אנה נוליד את חרפת העון הזה ובמה יוכרפ לנו ומי
 ילין בעדנו. ויבך יוסף מאד בדברו אליהם כדברים האלה והמה רואים בו שבוכה ומתבוננים
 בו כמלעיגים עליו :

פרק שנים ושבעים

ויהי אחרי הדברי' האלה פרש יוסף הכהן את כפיו למרום
 ויאמר אחיה אל שדי חבני אחיה ירנהו בחסדך
 ובטובך הגדול מחומר קרלתו ואחיה מנהיגו ומנהלנו באמונתך ורוב חסדי השועתך ורחמך
 לא כלו ממנו ואם עוונותינו מאחך הרחיקונו הנה עם כל מעשה ידך אהנו כלנו ועמך
 מאז נקראנו ועתה מושל על כל הבריות ועל כל הנפשות ואחיה כל אשר תחפון העשה ואין מי
 יאמר לך מה תפעל. חבניו אחיה אהנו החומר ואחיה ירנו ואם טוב בעיניך ה' אלהינו לקחת
 נפשותינו אליך קחם נא על ידי מלאכך ולא נפשע ולא נחיה אהנו בהן. ואם חבני אשר
 עמי פה לא יבחרו בחלק הפלתי זאת לפניך הנה נפשי לבדי לפניך ועליה חבקך רחמך ואת
 ס ב בעיניך לקחת הנפש שנתת בי קחנה ועשה בה כרצונך כי בידך היא ואחיה נתת בי ואחיה
 תשמרה בקרבך. ואמנם אני לא אפגע בנפשי להשחיתה ולהוציא ממסגרה פרס עת פקודה
 ואחשב לפניך כמשחית נפשי כי ידעתי כי כאשר לו יוכל האדם לחיות בלא משפט כן לא יוכל
 למות בלא משפט. ואליך נשאתי את עיני היושבי בשמים לעשות הסד עם עבדך הנמלאים
 סה ועמי להרחיק בלבבנו בחירת הפגיעה בנפשותינו בדינו ואם ידעת בהם כי לא יחפון
 בהם ביושר ויבחרו בפגע השחתת הנפש פרס בה פקודה. אנה ה' אלהי תמצא חן בעיניך
 זאת בהשגל אליך כל חסיד לעת מותו. והסב את לבם לשמוע לענה אשר בה אוכל אני למלם
 את נפשי משחיתות נפשותיהם. ואני הגני מפקוד את רוחי בידך ואת נפשי חקת באושרות
 הס'דיך כי בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש. ויהי ככלות יוסף הכהן להשגל לפני ה'
 ולהשגל אליו יוסף פניו אל האנשים אשר היו עמו וידבר להם שלום. והמה אמרו לו
 לאמר כי הרבה לדבר כי עמדת להשגל בעדך ובעדנו החוכל הסחוט לבבנו נוליד לשמוע
 לעתך צבליה בחירתנו הלא הודעתך כבר וגם נודיעך עתה כי אהנו בחרים בזוהר בזה
 דרך שיהיה ולא נבחר בחיים עוד. ולכן הנה עליה ודבר הלום ואמור חזק חבנד למות כי
 אונך ראיתו לדיק נפשינו ושר וגדול וראוי למות ראשונה. וירא יוסף כי המרעים המכרים
 בקשו למות על כל פנים ואזנס לא הסו לדבריו ולבם לא שמו עליהם ולא יכול יוסף בתחמתו
 לסקוט לבם אל דבריו ולא הוסיפה לו חמתו בזה ויאמר אליהם במרמה אם כן שמעו נא רעי

יוסיפון פרק עב

ואחי ואחנה לכם ענה הלוט אחר אשר חקקו למות וחרצו למות כלנו אית בקרב אחינו סוב לנו למות בגורל על זה הדרך . נפיל גורלות בכלנו עד יהיה שנים שנים אשר נעדר להמית זה את זה . ואחריו נפיל גורלות על הזוגות אחיה זוג יאל ראשונה למיתה ועמדו השנים אשר יהיו זוג יהיה ויפילו גורלות עליהם והיה האיש אשר יפול עליו הגורל למות ראשונה ימות בחרב אחיו . והממית הוא יבחר לו לממית אחד מבני הזוג השני ובן הזוג השני אשר יבחר לו ימיתהו . ובני הזוג השני יפילו עוד גורלות ואשר יפול עליו הגורל למות בחרב אחיו ימות ראשונה . והממית יבחר לו איש להמיתו את אשר ירצה מבני הזוג השלישי ובני הזוג השלישי יצונו עוד להפיל עליהם גורלות לראות מי ימות ראשונה מהם בחרב אחיו והוא ימית ראשונה והממית יבחר לנפשו ממי מבני הזוג הד' והוא ימיתהו וכן נעשה עד תומנו כלנו יחד ונמותה כדבריהם ולא נמיה ולא נראה חרפה מקדם אליהו ואת גלות עמנו והזוג האחרון אשר ישר יתחבוקו בידה כהדקר חרב זה בבטן זה וחרב זה בבטן זה וימותו פניהם יהדו . או יפילו גם הם גורלות ואשר יאל עליו הגורל ראשונה למות בחרב אחיו ימות ראשונה והשני ימות אחרון ידוע יהיה לכם כי לא ימלט . ולמען אשר אנהו עמי מ"א איש ולא נבוא למספר לזוגות בשוה נפיל גורל ונראה מי מכלנו ימות ראש ל' ונסיתהו מבנינו ואחר כן נחלק לזוגות והאיש הוא יבחר לו מי ימיתהו מבני הזוג הראשון אשר יאל עליו הגורל ראשונה למות ואחרי מות האיש הוא בני הזוג הראשון יפילו להם גורלות ויעשו כאשר יעלתי . וישמעו האנשים את דברי עלת יוסף הכהן ויפצו דבריו בעיני כלם כי מה' היתה זאת כי שמעו אליהם אל חשלת יוסף . ויאמרו אליו כלם בפה אחד הנו ועשיתו כאשר יעלה וכן משפט העשה לה' האנשים ולהפיל עליהם גורלות . ויאמר אליהם נשבעה כלנו בשם ה' לקיים זאת העשה על פי הגורל . ויאמרו כן נעשה . וישבעו . כלם בשם ה' לקיים את העשה השונה הזאת על פי הגורל . ויחל יוסף ויפיל הגורל למות את האיש אשר אין לו בן זוג ויפול הגורל על יהודע הכהן בן אליקים הגלילי והוא היה איש גביר חיל מאד . והוא היה ראש הקרואים בכל עלת אחרי יוסף הכהן והוא היה אשר החזיק בראש עמנו לעלת המיתה בעת ההיא במערה ההוא והוא יאל ראשונה למות בגורל בביתו המלא לו בן זוג . אחרי כן הערים יוסף ויחלק את האנשים לזוגות ויפיל גורלות על הזוגות ויאל גורל זוגו האחרון ויקו ליפועה ויחמנו בה' ובחסדו כי ימלט את נפשו מפחיתות נפש ח המרעה ההם . ויחל יהודע ויבחר לו אחד מבני הזוג הראשון למתה וימתו אחרי כן עמדו בני הזוג הראשון למתה ויפילו עליהם גורלות לפני יוסף ויפול הגורל על האחד ויפגע האחד מהם בחרבו בגורל וימיתהו . ובני הזוג השני למיתה עמדו לפני יוסף והפילו עליהם גורלות וימת האחד את חברו על פי הגורל והשאר מבני הזוג השני בחר לו להמיתו אחד מבני הזוג השלישי למיתה ויעשו כן כלם עד חמש בחרב ולא נשאר מהם זולתי יוסף ורעהו והוא בן זוגו . ויאמר ריע יוסף ובן זוגו ליוסף הכהן הבה נא ונפילה גם אנהו גורלות עלינו ונאחף אל אחינו . ויטן יוסף את רעהו כן נעשה את חרצה אמנם שמעתי ואדברה באזנך מעם . אמור לי אם אלה החסאים בנפשותיהם פשעו בה' להמית את עלמם בידם ולא יכלתי להקנות להם לבנים למלמס משקת את נפשותיהם . אנהו אני ואתה למה זה נרע לנפשותינו ונחמס כמותם לה' כי אם יאל עלי הגורל להרוג אותך ואעשה כן אחשב לרוחא אלתי אמלס אחרך ולא אמות ואם יאל עליך הגורל להרגני ותהרגני תחשב לרוחא ואולי לא תמלס אחרי ואף כי תחשוב להתלס ונאבד את קהיתינו מעם ה' אליהו כי נחית את נפשותינו כי כל האנשים האלה אשר אתה רואה אותם ממים הנה הם תחלו בנפשותיהם ונמתו בלתי מוסר ולמה דמה אליהם אנהו ותשאנו לה' אליהו ולנפשותינו . וכי תאמר מה נעשה על השבעה אשר נשבענו ועל הבטית אשר קיימנו הלא לך לדעת כי השבעה לחטוא אשר יסירה לא תחשב כי לא יקפץ האדם להשבע ברצון האלהים כי אם לקיים דת ומצוה וחק . ודוד אמר על ככה נשבעתי ואקימה ואמתם הכדר והאסר והשבעה לה' דנו ולהסיר חק מנחת לא יבואו לה' אליהו . ואנהו פדס השבענו פה השבעה הזאת כבר נשבעו אבותינו בעדנו בחר סיני אשר יקיימו הם ובניהם את תורת ה' . ומשה רבינו ע"ה כרח ברית עמהם על ככה אז ואת אשר היה שם ברה ואחנו כלנו בניהם אשר לא היינו שם כרת הבטית ההוא . ואך יעלה על לבנו להשבע להסיר תורת השם ומצותיו לסיחוט רוחים ואחד מעשרה דברותיו הוא לה חרף לכן אחי ידוע יהיה לך כי לא נחשו על השבעה אשר נשבענו ועל הבטית אשר קיימנו כי נפירם כי ה' אליהו

יוסיפון פרק עב עג

יראה בנו ולא יאשימונו על ככה ואני מיראחי מהרשעים המתים האלה מן יפגעו בי ראשונה
החבונגתי לקנות החבולות הגדול והשטועה למען חקת נזה במרומה למלס את נפשי משחיתות
נפשיותיהם ובמלי היה כל המעשה הזה והנה חנה רעי את חנה: שמוע לי חמלא את
נפשי עם נפשי וגם אני לא אפיל גורל בני וביניך ולא אבחר בקיום הכבדים והשטועה אשר
אין קיום להם במשפט ועל משמרחי העמודה ואחיננה מגד להלחם עמד להמיתך ולמלס
את נפשי. ויהי דבר יוסף כדברים האלה וקפון וידלג אחרונים ומרבו בידו וישלף את
חרבו ויבטח מגד לראות מה ידבר רעהו ומה ישיב על תוכחתו. וכשמוע האיש ריע יוסף
ובן זוגו את דברי יוסף לא יסף עוד להרים יד ורגל וראש לפניו. ויאמר אליו הנני ועשיתי
כרצונך כי איש אלהים אתה. ברוך ה' אלהי ישראל אשר עשה לך את הפס הזאת אשר בקרבך
ואשר נתן בך רוח חכמה ובינה ויכולת לקנות החבולה למלס את נפשי ממות. וברוך ה'
אלהי ישראל אשר לא עזב חסדו מעמדי אשר הוילאני ברוכך להיותי לך לריע ולבן אשר בזה
חמלס נפשי מיד שאל ומרדת שחח ונ לך גורל לך ומשפט כי לא יעזב שבת הרשע על גורל
הצדיקים. ועוד אמר ריע יוסף כדברים האלה ליוסף כי ירא ממנו מן ימיהו בחברו כי יוסף
היה גבור ממנו וגם הוא בחרו אליו לבן זוג בלתי בעל גבורה בחיובוה ובמרמה למען יהיה
הוא מתגבר עליו וזוה רב שרל יוסף מדעתו כי נמלט מחבר הפתאים הרשעים ההם ומלס
מחבר רעהו ולא נשהה נפשו :

פרק שרשה ושבעים

ויהי בעת ההיא ויקרא יוסף אל ניקנור השר מהמערה
ויאמר אליו כדבר ה האלה התנרות ברית ואמנה לי אשר
לא חשנע בנו לא אתה ולא איש מאנשיך הנמצאים פה או זולתם מחיל הרומיים עד אשר
חביאנו לפני הספסילאנוס והוא יעשה בנו כרצונו. ויען השר ניקנור את יוסף ויאמר אליו
כה יעשה לי אלהים וכה יוסף כי בן אשפה כאשר דברת אך כי חלא אלי אתה ואנשים אשר
עמך. ויען יוסף ויאמר חלא אליך אני ואשר אחי חי כי אם קרה מקרה ומתו מאשר היה עמי
במערה איך ילאו אליך. ויעניו ניקנור לאמר יוסף יוסף לא תשנע כי לרמוחך אני בא לא
אני ובפני בה' ובי ולא חירא. ויאמר יוסף השבעה לי על ככה בה' אלהי ישראל ואם איך
שמו נודע לכם. ויען ניקנור ויאמר אני נשבע לך באשר יצר את העולם בחכמה כי לא חירא
ממני ובפני בי ויכרות ניקנור ברית ואמנה ליוסף ויאמר עמו ושבע בנכתב הכרית והאמנה
כחק הרומיים ויורה המכתב אל חיד המערה ברומח וברזל הרומח בידו ואחורי הרומח הולך
אל המערה. ויקח יוסף נכתב הכרית והאמנה ויקראתו ויבטח בניקנור השר ואל אליו ה
ודעהו. ויהי כראות ניקנור השר את יוסף בא אליו והוא יושב על מושבו וכבוד עמו לו אנשו
ביער נכתב פתח המערה ויעמוד מפניו ויחבקו וינשקו וישיבו לימינו ויבך עמו כבי גדול
וגם את רעהו כד והשיבו בין פוליריטום וגאליקום השבים אשר היו עמו. וישאל ניקנור
את יוסף על יתר הנגשים אשר היו אחרו לאמר איש איפה הם ילאו גם אליו ונכבדם ולא נרע
להם. ויגד יוסף לניקנור את כל אשר קרבו עמהם וירעם ניקנור וירעד כשמוע את אומן
לכ היהודים ורעת מהשבתם. ויקח ניקנור השר מפס ויילך לו ויקח את יוסף ואת רעהו
ויוליכס לפני אכפסילאנוס השר הגדול מכל שרי הרומיים. ויהי כראות מחנה הרומיים את
יוסף ויחבטו מאל ויריעו תרועה גדולה ומקאת העם היו שמחים שמחה גדולה על אשר
לכד יוסף הגביר והפסח חי והיו אומרים האח האח ראתה עינינו אשר התאוונו. ומקאת
העם היו מתאבלים וביכים ומרי נפש ואומרי' הלא זה האיש הגביר המהולל במחנה היהודים
ובמחנה הרומיים. אשר בעתו מאימתו את כל מהנה הרומיים וילך עם גבורתו בכל הארץ
איך לכד ואיך נחפש גבור מלחמה כמוהו ושר גדול באלו ובצעמו. ואם אדם כזה לכד
בקרבו ארצו ובתוך בני עמו ובמשפחתו במה נמלס אנתו בחרך נכרים. ורשעים מחיל
אכפסילאנוס קרבו אל אכפסילאנוס ויאמרו אליו אדוננו לו וכנע זה האיש וימות ואל תחמול
עליו כי רבים מעם הרומיים השחית והוא הוא אשר ירס החלי והכה אותך בשוקך כי את
חמ חרו לא יעשה עוד מלחמה. ואם לא עתה תראה כי עוד ישוב ויקבן חיל עליו וישמידך
וישמידו. ויוסף מצא חן בעיני סיסם בן אכפסילאנוס כי מה' היתה לו זאת הסובה.
וכשמוע סיסוס את דברי הרשעים מחילס את פני חביו על יוסף למת ויהם סיסוס אחס
ויה' לשחוק עליהם ולהניע ראשו נגדם ויאמר הוי מרעים מה חטעו עליה רעה לאבי להח
איש שפא חלינו בכפתון ברית ואמנה ותאמרו להשר ברית ולבטל את חף בי השר ניקנור

חסיפון פרק עג עד

דעת בריה עמו בעד אצו ובעד הקיכר ובעד הרומיים כלם . הלא אחס בני מוח ועליכם משפס כי השלחו יד להסר בריה הקסריות ולכפל חק מלכות רומא . ומי יודע עוד אולי נלכד גם אנתנו אלל היהודים כאשר נלכד יוסף הגבור איש חיל הזה ושר גדול המצין המלחמות בענה גבוהה . וכשמוע אספסיאנוס את דברי פיוסוס בנו כשרו דבריו בעיניו ויחמול על יוסף הכהן ויימנעו מלמות בקרב ויפקדוהו לשר וגדול בתוך שריו ויוליכוהו עמו מעיר לעיר עם אנריפס המלך . ויהי אחרי כן יוסף משס אספסיאנוס עם כל חילו וילך אל תלמידה היא עבו ומשס נסעו וילך אל קסריה היא עיר גדולה מצנין המלך הורדוס . ויהי כראות אנשי קסריה את יוסף עמו וילעקו וכח אספסיאנוס לאמר המייתהו ואם לא הוא יגרה עליך מלחמת גדולה . גלא שמה אליהם אספסיאנוס להמיתו . ויוגד לאספסיאנוס הגה אנשי עיר יפו הולכי כספינה אל האיים ארזי ממסלתך לשלול שלל ולבזוז בז ולהרוב וללכד את עמך . ויזו אספסיאנוס לארזוב להם עד אשר ילכו פעם אחרת . ויהי כי ארזבו להם וילכו כאשר הלכו בז אספסיאנוס אל יפו והשקה כי לא היא שם גבוריה . ויהי כזוא ספינות יפו עם גבוריה מהאיים וימנאו מתנה הרומיים בתוך העיר והם מבקשים ללאת אל היבשה והגם רוח גדולה מאד נוסעתה הים בסער גדול ורוב ותפצת כל ספינות יפו אל הסלעים ואל הצורים אשר על שפת ים יפו כי אין מחוץ ויחננפו הספינות בצורם ובסלעים שעל שפת הים ומתם גאלדו זים והתמלטים אל היבשה דקרום הרומיים כפרם ילאו אל היבשה ויהרגום וימיתום . ויהי מספר האללים אשר נפצעו זים ואשר הרגו הרומיים על שפת הים אז ארבעה אלפים איש גבורים מלבד הגבורים אשר נפלו בצורפתה מאנשי יהודה שהיו ארבעים חלף איש :

פרק ארבעה ושבעים

הרומיים עם בנו פיוסוס וילכו ויתו . על הערים הבטורות אשר בגבול והפשוט . וכה עשה פיוסוס לערים ההם ולאזייהם אשר השלימו עמו החיה ואשר ייקפו עורף וילחמו עמו המות בקרב המלחמה וכל הערים אשר היו בגליל לאגריפס המלך שפיו לו מלבד סירנה כי החרים אותה ואת עמה האתים אנשי המלחמה . ואת הנגים ואת הסף מכרו זיד הרומיים והעיר ההוא החרמו מכל ערי הגליל לבד . וילך יוסע משס אל אספיאנוס אל העיר גמלא אשר כראש ההר וע"כ נקרא שמה גמלא כי הוא היחה מבצר ערי אגריפס וכל איש היה נגמל בה בסוב . ועיר סילוקיה היחה לפניה והיא ארץ הרים וסרדסים ונחלי מים ובה כל עץ פרי . ויתחק אגריפס אל אספסיאנוס ויאמר אליו אל נא אדוננו נשחית את העיר הוחת אלך נא ואדברה בציני העם לשלום אולי ישמעו לו ויחיו ולא ימותו . ויאמר אליו אספסיאנוס לך נא ועשה כרצונך כי גם צוה ושחיתו פניך . וילך אליהם אגריפס ויקרא אליהם לשלום וידבר אליהם דבריו ויעניוהו גם הם שלום אבל במרמה ויאמרו אליו אדוננו המלך ולמי כל המדה ישראל הלא לך גשה נא אלינו הלום ודבר עם עבדיך . ויהי כאשר האמין גריפס אליהם ויקרב אל העיר והוא שומע לדברי המדברים עמו ומדבר עמם ויסילו עליו מעל החומה אבן גדולה וחסול על שכמו ותפצת כהפו וזרועו ויסיל לארץ ויקרבו נעריו אליו וישארוהו ויעלוהו אז מהמות ויביאוהו אל אספסיאנוס . ויהי כראות אספסיאנוס כי חללו אנשי סילוקיה את מלכם וישלחו בו יד ויעשו בו נקמות וישבע אספסיאנוס לבלתי יסע משס עד לכדו אותה ועד החרמו את עמה . והרופאים הרומיים חזקו ורפאו את אגריפס ממכת האבן אשר נפלה עליו ויורפאו שברי כהפו וימלא מהמות . ויקלף אספסיאנוס ויחר אפו על עיר סילוקיה ויחן עליה לצור אותה וילחם בה בתרון אפו על אשר חללו את מלכם והיהודים שבחך העיר אמרו איש לחחו נתחזקה במלחמותינו כי אין לנו עוד תקוה לחיות אחרי אשר שלחנו יד במלך אגריפס . ויאלו גבורי העיר וילחמו עם מחנה הרומיים ויכו בהם מכה רבה . ויערכו הרומיים את אילי הצרול אשר היו אחס עוד אל קיר החומה ויגנחיה ותפול החומה לעת ערב על הארץ ותבקע העיר . ויבא אגריפס אל תוך העיר ועמו עם רב ועלום . ויזו אספסיאנוס את כל חילו להחר לך הצואו בתוך העיר הלילה הזה אמנם עמדו כל הלילה מסביב לחומה לנושמתה עד הבוקר והיה בבוקר חרואו איך חלדו את העיר יחס לא שמתו אליו ולא שמתו מוות אדוניהם אספסיאנוס ויבואו בתוך העיר לילה ויקומו היהודים עליהם לילה כי ראו אשר הם בתוך העיר ויסגרו להם מוצאות העיר ומעלותיה בלתי פתח הנה והנה ולבלתי אלת ובה אחד מהם . ויכו היהודים את הרומיים מכה רבה ויחלש מעד בתוך העיר עד בלי השאיר מכל הבאים בעיר עם אספסיאנוס רק הוא ועשרים

יוסיפון פרק עד עה

הגויים אשר נמלטו עמו כי הרגו כנ חילו היהודים בתוך העיר וימלא עוד עמו בזויו שר לבאו ויהי כבוקר ויבא הספסילאנוס ועשרה אנשים אשר היו עמו וזויו שר לבאו כי שם נפלו גבוריו ככס. וירדפו היהודים אחריהם וידבקו את זויו שר לבאו ויהרגו אותו והוא היה הגבור הגדול ממנה הרומיים. ויבא משם הספסילאנוס והגוי וילכו ויעלו אל הכרים להמלט שם ויבאו מלאכים אל מיסוס בני אל ארץ ארם לאמר לו להביא את חיל הרומיים אשר שלח הספסילאנוס עמו ללכת אל ארץ פרס ויביאם מיסוס אל ארץ יהודה:

פרק המושא ושבעים

ויהי אחרי כן ויחבקן הספסילאנוס עם חיל גדול מאד וילך הוא ואגרופים אל עיר טיגוקיה ויבוא לפי חרב עד

בלתי השאיר להם שריד ואחרי כן הלך הספסילאנוס אל יתר ערי הגליל וילכדם ויבא לפי חרב ויהי אחרי כן ויבא בגסאלה הוא וכל מחנהו כי היא נשארה עיר מבצר מכל ערי מנצ'ר הגליל ויתן עליה לצור אותה כי שם נקבלי עם רב וכבדו הגוי דמים ובניו בלעל והמה היו משחיתים את ארץ יהודה. ויהי שם בעיר ההוא איש אחד ושמו יוחנן והיה האיש ההוא מבין בספרים וחכם לבב ואמין שכל וחכם להרע ולא הלבון ובעל עשה ומחשבה רעה ויועד לפחיתות ונגחיה רבים מדרך ידלו ללכת ומשפין ומרשיע בכל אשר יפנה כרעו. ועם זה היה איש דמים בשפתו ומנהגו ובהיר לשפתו דם ויעשה כל רע ולקחה של הים חלו בשפתו את דמו ולאחמדו כל הון במרמה וברשע ויגדל האיש ההוא מאד מהן החמים ויגלו ויחלקו חלו האנשים רקים ופחיתים ורעים ורולחיים וסודדים וסוכרם ס ומורים כמורה וימלא ידיהם מע שר

ובכסים וחמם וגלו ויחשבו לו ויהי לו לחיים עמו לאורה אחת ויהי הוא להם לשר • ובעת ההיא בא מיסוס אל העיר כי שמו חבו למען השמים את העיר ולקרוה אליה לשלום למען השמים עמו. ויבא מיסוס אל העיר וישלח מלאך אל יושביה לכרות ברית אליהם ולדבר אתם שלום. ויהיה זקני העיר להם ימים עמו ולכרות ברית ואמנה. ויהיו כדורות יוחנן

הגורר איש דמים ואיש הכעיל את זקני העיר אשר הם מבקשים להשלים את מיסוס ויפקד את חיל הגוי המתחברים עמו לשמור את החומה לבלתי חת הזקקם לדבר עם הרומיים אך אמר כי ידבר הוא עמכם ויטן יוחנן הפרץ את מלאך מיסוס להמור חג לה' ממחר אמור לאד נך מיסוס ויחל מעלינו וימים וזיום השלישי נשיב לכם תשובה. וישמע מיסוס אל דברי יוחנן ויעש כן ויחל מעליהם שני ימים והיה זה בערב חג שבועות אשר הוא חג הקציר. ויהי זיום השלישי ויבא יוחנן לילה הוא ולאשו אשר בחלקו עמו ויכרתו מן העיר דרך ירושלה

ומיסוס לא ידע כי ברת ירוסן והגוי בבקר ויבא מיסוס אל העיר עם אנשי העיר וישלח אליהם מלאך להמור מה יש את נשמותיהם חשי ווי דבר. וישבו וישבי העיר לפי מוס להמור כרות לנו ברית ואמנה והגוי עבדים לך ונעשה את לתיך רק כי לא יבא רומי בני לא נשע ולא בשלל ממון. ויכרות להם מיסוס ברית ואמנה על כהה ויחתים ויתן להם ויפתח האנשים את השער ויבא מיסוס וכל חילו עמו על העיר ויקבלו אתה היהודים בשמחה ובמנוח לבב וכבוד וישלח מיסוס על יוחנן ועל אנשיו ויגידו לו כי ברת הוא והגוי עמו לילה דרך ירושלה

אלו שלח מיסוס חודפים אחרי יוחנן והגוי ולא מלא אתה כי מהרו לכרות ולא השיגו רק כשנו מקלת העם אשר יאלו להמליש עמם השמים וגשם וסוף וזקנים וגשמים וימיהם הרודפים אליהם ואת נשיהם ואת פכ ויקחו כל שלים הנמלאים אתם. ואחרי כן לכד מיסוס את ערי בגליל כלם ויפקד עליהם פקידים. ויעתק משם הספסילאנוס אל הר חביר הוא הר השלג

וכר חמור גבהו שלשים רים. וראש ההר הילך משייר כ'ג רים. וישלח הספסילאנוס את שר לבאו פולגסים וילכד את ההר ואת העיר אשר ממעל לו. ועד פה נשלמו הספורים מהמלחמה אשר היו בגליל ובארץ ישראל בגלילית. ויתר המלחמות הרמות והמעשים העלומים והאורחים אשר נעשו שם לא כחבנות פה ורבו מלמנות וכחבנות בספר הרומיים. ועתה נוהל לספר את מלחמות ירושלים אשר נרו עליה הרומים וגספר ספוריהם באמונה כמשפטנו

לעשות. ויהי בכרות יוחנן בגלילי אל ירושלים וימלא שם אנשים בני בלעל רקים ופחיתים ורולחיים והגוי דמים המה כמות הלחן מהפך כי מכל מקומות ארץ יהודה וירושלים נאספו אל ירושלים אנשי מלחמה להיות לעזרה לביח מקדש ה' אליהו ויקבלם עניי הכהן הגדול והאספו חלו. וכדורות אנשי המלחמה את יוחנן ואת גבירתו כרו מאחרי עניי הכהן הגדול ויחלקו כלם אל יוחנן בגלילי ויחשבו לו ויהי עמם עם יוחנן בגלילי. ויועץ יה הקטע אנשי בגלילי והדמים לשלוח ידם בעשירי העיר לסמיית ולקחת הונם ועשרם. ויהי

יוסיפון פרס עה

מנהגם כי יתקפו את ואיש מגדולי העיר ואומרים לו יוחנן ואתיו הלא אתה הוא אשר
 שלחת הפדים אל הרומיים ואל אספסיאנוס להסגיר את העיר בידי. ודברם אלו כדברים
 האלה בלתי העם הדל והוא אומר חלילה לי מעשות זה. והיו מביאים בני בלעל להעיד
 עליו עדות שקר למען ישפט במשפט החורה למות וישבו ק לאנטיפטר וללוציא והמה שני
 האשים ברים ונכבדים ועשרים מוצ'ס מגדולי העיר ויקחו את כל הון ביתם את כספם ואת
 זבצם והמדהם להיות מחה' לבני בלעל ובני הדמים. ויקחו את הכהנים הגדולים וישליכום
 ממשמרותם מעבודת הקודש וישילו גורל לאמר מי יכבן ומי לא יכבן כי היו מתעששים בכהונה
 ובעבודה. ויפול הגורל על איש אחד מבני הכהנים ושמו פאלי בן פניאל והוא איש שדה
 עיגד אדמה שלא ידע משפט הכהונה ואת עבודת הקודש כי לא נאה לאיש כמותו לכבן
 בכהונה גדולה. ויפקידוהו לכבן גדול ומהי להם הכהונה ללעג וק'ים. ויהי כראות אש
 האמונה והיושר שהיו בירושלים כי הבגירה עליהם יד בני בלעל ויועדו כלם יחדיו והחלדו
 להלחם עם בני בלעל ויקראו להם אלהים ותיצבו נגדם וילחמו בהם ויחזקו במלחמה
 מאד בין העם ובין בני הבלעל ותלך המלחמה הלך וגדול כרמות העיר וצמורות ובשוקים
 ובחיל' ה' ובצורה עד מלאת העיר חללים ומדוקרים כי אין רחוב ואין שוק ואין ד' שאין שם
 מ'חמה ותכבד יד כל העם על הרומאים ועל בני הבלעל כי רבה קנאת העם עליהם ויתלו
 להכניעם. ויראו הפדונים כי אין להם יד להחיצ' נכה העם המחזקים להרגם וינסו כלם
 אל היכל ה' ויגברו בעדם ויהיו שם בחור' הסיכל. ויהי כראות עניי הכהן הגדול ויחד
 התסידים והעם כי נבו בני בלעל אל הסיכל למלג את נפשם וישו עניי את העם לאמר חדלו
 לכם ואל תלחמו עמהם בקרב הסיכל ואל תחללו הסיכל המקודש והמסוהר מדם הרשעים
 כמחוללים בני הבלעל ויחדל העם מעליה' וישו עניי הכהן להעמיד עליהם שומרים מגבורי
 ההם מסביב הסיכל ועל שער הסיכל וצבתי חסם לצאת מהסיכל. ויהי משפט השומרים אשר
 העמיד עליהם עניי הכהן על שער הסיכל וסביבו ששח ארשים איש חופשי חרב ונשאי אנה
 ורומח ולבשטי שריון וכובע וכלם מלומדי מלחמה גבורי חיל. ויהשבו עניי מ'השבה לאמר הנה
 אנשי הבלעל נסגרו אל הסיכל ואין לנו ראוי לפלוג בהם יד בקרב היכל ה' הקודש גם כי
 המולה וגדולה חסיה בעם ה' להמית איש את רעהו בהיכל ה'. וישלח עניי מלאכים אל יוחנן
 בדר הרומאים והפדונים לאמר לו לעשות שלום ביניהם. וימאן יוחנן הפרין לעשות שלום
 בינו ובין העם כי שלחו הפדונים אל אנשי אדום לבא אל ירושלים לעזרהם. ואנשי אדום היו
 עזים וקשים מיום היוהם וגב'רי מלחמה אך נכנעים היו החת' יד יהודה כי הבה אהבה
 ודוקנות מלך יהודה וימלא אותם. לגבוריהם על עבודה להיות גדודים לשמור יומם ולילה
 את חומת ירושלים. ויחר העם היו כלם ליהודה למוס. ויהי בשלוח יוחנן פד הפדונים להביא
 חיל אדום וירושלים ויבואו גבורי אדום לילה עשרים ושנים ארף איש גבורי מלחמה
 גבורים כלם בכלי מלחמהם וחלוצי צבא. ויהי כשמע עניי הכהן הגדול והעם שהיו עמו את
 קול מחנה אדום כי בא לילה ויעל עניי הכהן על החומה וישאלם לאמר מי אתם ומאין באתם
 ואנה הליתם ויענוהו גבורי אדום לאמר הרומיים אנוהו ומאדום אנוהו באים לדרוש את ה'
 והיכלו וגם לדרוש שלום עמו כמכפסנו לעשות ואתו. וישע עניי הכהן אותם ויאמר לא
 בני אתם בדבריהם כי לא באתם לדרוש את ה' ומקדש' ועמו והעירו להם כי אם לעזרה
 ייתן פד הרומאים ואנשי הבלעל באתם והלא מוצ' לכם לבא לעזרה ה' ומקדשו מעזרתם
 את החפאים הפדונים אשר יבקשו להגריב ולהחרים בית ה' ועמו וישפכו דמי ה' הקדושה
 על דיוקים וחסדיו ונקיים מתחש' וצבאל רשעה מתחזק הרומיים עליו כי לו מלחמה
 עבית עם הפדונים ומתן עם הרומיים ויחזק המלחמה עליו בעיר מרעה הפדונים עד אשר
 אמרו מי יתן מותנו ביד הרומיים ממותנו ביד יחודים כמונו. ואם אתם באתם לעזרת
 הנה השאחתם לה' אלהינו כי באתם לעזרה חפאים ורשעים ורומאים בעם ה' כמוהם כי
 דרבו ברשעתם על עם ה' כדורכי נמות וישעו את היכל ה' מען רומאים וטוח רשעים. ועתה
 אתם אם באתם לדרוש את ה' כדבריהם למה אתם חמורים בכלי מלחמה. ואנחנו לא
 צבאלים סגרו את שערי העיר לכלי חת' אהבם לבוא אל העיר כעסם בפנים רק סגרום
 צבאל כל' המלחמה אשר אהבם שהם כל' משחיתים ולא יתים לאיש לבוא לדרוש את ה' צבלי
 מלחמה ובכלי משחית כי אם במתנות ותודות ובמתנות. ואלל לה'. ועתה אם תפנים אתם
 לבא אל העיר לדרוש את ה' כדבריהם שלום ושלום יהיו אתם כל' המלחמה עליהם ויבואו

יוסיפון ברק עה

אל העיר בבלוס . ויבנו אלפי אדומים ויחמרו אל עניי הכהן ואל הכהנים והזקנים והשופטים והשופרים הנזכרים אחר מעל האומה לאחד מהמים אהבתו ממך אדוני ומכפר בעדנו הכתן הידול ומתיר הכני ה' וזקני עמו ושופטיו ושופטיו הנזכרים עמך שם ודברים נפלאים בעינינו מאד מאד אשר נגזר מדבריכם כי לא יבנים ויחמרו בעיניכם ולא אבנים לתחנו לבוא העירה כמשפטנו לדרוש את ה' . ואשר הזכרתי על היוחיו חגורים בכלי המלחמה הלא ידעתם כי אכפסיתמו הקרינו לבוא אל העיר הקדושה הזאת ואנחנו בשמענו זה חגרונו כלי מלחמתנו לבוא לעזרתה ולשגור העיר כאשר עשינו ושמרנו זה ימים רבים . ואף יעלה על רוחכם כי אהנו נבוא לעזרה הרשעים והכפר לים אשר אהבתם ולאנחנו מיום המולד והמולד אבותינו לפי ה' אלהי ישראל לא גרנו מחוקי התורה ומצויותיה ועתה אמרו לנו היום מצוה בתורת ה' להחזיק ביד רשעים כי נהיה אהנו אלוהי לעזור להשאים כמוהם . חלילה לנו מעשות זה כי כלנו הנזלאים פה ויהי אשוי אדום עבדים לה' ולעמו ושומרים משמרת הירוח ומשמרת ביתו ועמו ועד הם מדברים כדברים אהבה עקן גדול מאד וזכרן ואש מתלקחת וזחך ואשלה וקול רעם גדול ומרעים את גלגל ומרעיד וברד ורעמים חקים ונוראים מרעמים ומכשילים כל הארצה ויברחו כל השם הנזכרים על הכמה הנזכרים את החומה מסביב לנו ברחו כל השאים עם עניי הכהן הגדול ולנו יכלו להחזיק להם מעמד ולעמוד על עמדם עוד . ועניי הכהן הגדול אמר לנו לעמוד ולבנים באותות השמים הנוראים הנראים וחשב בלבי לשפוט על מה הם יורו אותות ההם הנזכרים הנראים עליהם וישע שם במשפט משקל כי הקולות ההם הנראים והנדרקים והרעמים והרעם והזבד והעננים והכסף מתלקחת והחושך והאשלה ויחר האותות הנוראים הנראים אז שם רעם יורו כי המה מלאכה עזרה מאלה ה' להלחם בעד עמו ובעד יצרו ובעד מקדשו . ומה המשפט שפסו גם כל הזקנים אשר עמו ולא ידעו כי כל האותות ההם היו מורים על רעת ירושלים ועל רעת ישראל ולכן הלכו כל השם השומעים לשמור את חומת ירושלים מסביב אש לביתו . ויראו אנשי הדמים והבלעים סגורים ביהול ה' כי ברחו אנשי המצב הסומרים להם על פער הנהייל וכביבו וגם ברחו העם אשר היו השומרים על החומה כי נכסלו ונחשו ללכת איש לביתו מפחדם מהקולות הנוראים ההם והנדרקים הרעמים המרעידים ויקומו הם ויפתחו את דלתות הנהייל וינאו משם וילכו דרך פער החומה כהךך ואשלה . ויביטו אנשי הדמים ואנשי הבלעים כהךך הנהייל ויחנקו עמיהם ושריהם ימין ושמאל ואין איש מוכיר את רעהו מן החושך והאשלה שהיה אז בעיר ועם כל זה לא היה איש יוצא מלחמת ביתו כי זה בכל עיר ירושלים כי נכסלו העם מפחד האותות הנוראים ההם . והערצים לא פחדו ולא נכסלו ויקחו מגירות בידם אל פער העיר ויבטחו את בריהם השער הצפנים . וכאשר היה גובר קול הרעם וקול הרעם היו הם אז מתחזקים לשבר המנועול ואת בריהו ולגרר למען לא יוכר קול השבר והגרירה בקול הרעם והרעם ובהחלל קולות הרעשי והרעמים היו גם הם נחלשים מלשבר ומלגרר למען לא ישמע קול השבר והגרירה לאיש וישם כן עד אשר גברה ידם ויבטחו את מנועולי השערים ואת בריהיהם ויפתחו את פער ירושלים ויביטו את חיל האדומים העירה וישופטו בכל העיר בלילה ההוא לראות מה ישו ויחך ילחמו ביושבי העיר עד להשמד ולהכרית . ויצאו עוד ביהול ה' וינאו משם האנשים הנשואים מאנשי הבלעים ואנשי הדמים ויאספו כלם עם האדומיים וישבעו אלה עם אלה ויהיו לעם אחד ולאגודה אחת . ויבו בעם ה' בלילה ההוא שמונת אלפים ותק"א איש כלם בזכרים אחוזי הרב מלומדי מלחמה מלבד אשר רבנו מלחם העם הרבה מאד . ויהי הכקר אור וישאלו את ידיהם בעשירי העם ליסרם בזכרים רעים וקשים ויקראו את שם פשי העם ושופטיו ואת פנעלים וזקנים אשר להנהיילן וישיבום במקום כמשפט ויאמר אליהם יהונתן בגלילי אשם הבלעים ואשם הדמים להם לא תשפטו על העשירים האלה משפט מות כי הם רצחו בריהם עם מתנה הרומיים להסגיר בידם את העיר הקדושה הזאת . ובעת ההיא לקחו אשם גדול מגדולי העיר ושמו זכריהו והיה האיש ההוא אשם זקין וחמים וחסיד וסוב מאד וירא את ה' וסוב עם ה' ועם אנשים והיה עשיר גדול מאד . ויאמר יהונתן ראש הפרישים עם עמך הפרישים כלם אל הזקנים לאמר שפטו על האיש הזה משפט מות כי הוא היה בעזרה ליביתו ויועץ למסר את העיר הזאת בידם . וכשמוע הכהנים והזקנים השופטים את דבר יהונתן שר הרומיים ואת דברי אנשי הדמים ואנשי הבלעים שהיו אחרו ויחזרו כי הם מבקשים להמית זכריהו על לא תמום בנפשו ומתשננו וזה לה' אלהי ישראל ויבטו האנשים מלא פחד

יוסיפון פרק ע"ה

והאנחו עד לא חללו מן הכזי אשר כבו עליו. וירא יוחנן איש הכליעל ואיש הדמאי ורעיו עמו כי הכהנים והזקנים בוכים על זכריהו ולא ירצו להמיתו להיותו איש לדיק וחמים. ויחמני אליהם יוחנן ורעיו הכפרים ימותו זכריהו חבבו עליו הכפרים יבא חבל המות לו מגודו כס יעשה לנו אלהים וכה יוסף את כה העשה לנו כמשפטיהם אם לא נפלאה ידיהם בכם ראשונה והאנחו נשפסו את משפטי עם ה' כרצונו. ויעזרו אז אנשי הכליעל ואנשי הדמאים את פניהם ויקחו את זכריהו מקרב הכהנים והזקנים השופטים ויסירוהו מבית המשפט ויוליכוהו עמהם ויעלוהו על ראש מגדל החומה הסונה קדמה וישליכוהו משם לארץ ויסול זכריהו ממעל לחומה אל ירכחי עמק יה שפט וימת. ויירצו הכהנים והזקנים הכופרים מן יוחנן הרשע ומישר הצריצים אנשי עלתו ויבטלו מהם מאל. כי אמר יוחנן הרוצח הרשע אל כל הכהנים והזקנים השופטים אם לא תשפטו את כל אשר נביא אליכם לשפוט כחשבתו דעו לכם כי כמות זכריהו כן חמתו כלכם: אז תפשו איש לדיק ועשיר ואתה לכל אנשי ירושלים ושמו גוריון הגביר והה הליש גבור חיל מאלד וא ש מ. חמות ונבון ומכס ונדיק וחמים. והוא היה המהנדס ראשונה להלחם בכל המלחמות אשר נלחמו עם הגוים הנלחמים עם ירושלים והיה משפטו כאשר יקראו הגוים נכח היהודים למלחמה יבא הוא לקראתם ויהרוב בהם הרב רב ויכה בהם מכה רבה ויבריתם מעל היהודי. ולכן היה כל בשרו חזרברות ופאעו' ופניו וראשו ממולאים במכות חרבות ורמזים מרוב המלחמות אשר היה נלחם בהם בעד בית ה' ובעד עמו. ועל אשר לא אבה לשמוע בקול יוחנן האכזר המזכר להיות מואנשי עלתו ומצני עדתו ציה להפשו ויחשבו אותו הפך ציה ויזכרוהו אליו ויאמר לו יוהנן הרשע לו לביקך וכת דה לה' כי בן מות אתה ויזכרוהו יוחנן ועדת הפרים אשר עמו אל מוחץ לעיר להרגו שמה למען לא תקום מצבה בעיר על מות גוריון כי כל יושבי העיר היו אוהביו ויחתקו עליהם גוריון ויסול לפניהם ויבך בני גדו' ויאמר אליהם כדברים האלה אחרי אשר עלה על רוחכם להמיתני כל לא חתם בכם ולא תמאמינו ממות ואם אני נקי לה' ולכם ממשפטי מות ואחם ידעתם זה הקובל נא חתמתי לפניכם ויגדל הטדכס עמדי לקבור את נבלתי כאשר יכשר בעיניכם וזכה אמלא חן במותי בעיניכם. ויעטוהו ויאמרו אליו לו הרגנוך ולא דברת דבר היינו קוברים אתה כי בן היה בדתמינו. ואולם עתה אחרי אשר דברת ופאלת ממנו זה אונך נהרגו ולא נקבור ואת נבלתך נשליך על פני השדה לעוף השמים ולחית הארץ וואו' בכל זאת היה מתקן עליהם על ככה ויפגעו בו יוחנן האכזר וימיתוהו. וישליכו את נבלתו אל חיות השדה ויבואו העירים:

ואם פסיאנום פחת הרומיים הקריב לבא אל ירושלים ויחן בקיסריה ויחן שם מחיה לכל מחנהו ומחון וזדה וכסף וזהב לרוב. וישבו שמה היה ומתנהו ימים רבים כי אמר לעמו בדעתו את המלחמה אשר בחור ירושלים בין ירושלים אל נהמר לבוא אל ירושלים לשלוח יד במלחמה עד ילחמו יושביה בתוכה ויהרגו איש את אחיו ואיש את רעהו וא ש את קרובו. ואולי בזה יכנע גאון עז כי ירצו כי ימותו במלחמה אשר תהיה ביניהם וזרעו ובנמא השך יגיעו ממאורינו להם ואחסס' יאנוס איש יועץ טוב היה בכל עשות המלחמה והסיב לעשות בעתה זאת לו ולעמו מאלד. וישב הוא עם עמו בקיסריה ימים רבים. והעם אשר בירושלים נלחמו עם יוחנן ואנשיו אשר נקדלו אליו עד אשר נפלו מן העם חללים רבים לאין מספר. ומהם נפלו הרבנים בקרב ומהם נפלו מדוקרים בסכיני הרולחים הרשעים הפך צים כי מקתה הפך צים ההפא' היו אוהבים איש סבין תחת בגדיהם ויסתירו אתו תחת מדוייהם והיה כאשר יקרה הפליון פחאום אל הדיק והסבין תחת בגדיו ועלס ונדרתהו איש הכליעל לנדיק ויסיל בזיקתו ומת שם ולא היה יודע הדיקין מה נכסו. ויסלו מן העם כאלה ובאלה רבים ורבים יותר מאשר נפלו במלחמות הצדאיים עד אשר לא נשאר מהם כי אם מתי מספר. והיה בימים ההם ושלח יוחנן הרוצח ואיש הדמאים חיל מירושלים ומאנשי המלחמה אשר אתו וילכדו הערים אשר השלימו עם הספסיאנוס והשחיתו ויכו בהם כל המנאל בעם מן היהודים ומן הרומיים. וילך גם הוא אחריהם אז וישזרם על ככה ויקחו את כל רבוב הערים ההם ולכדו גרסה אשר בעבר הירדן וישבו שם. בעת ההיא שלחו כל יושבי ירושלים הכהנים והזקנים ויהר הגיס אל הספסיאנוס דברי שלים וברית חמת לאמר תנה ידך לנו נעזרתנו כי רבם רעת יוחנן ורעת האנשים הרולחים אנשי הכליעל אשר עמו וישחיתו בעיר הכלאים עם רב לאין מספר. וישלתי גם אנשי גרסה אל הספסיאנוס כדברים האלה לאמר

הסיפן פרק עה

אם נרצק למשול בלחץ יהודים וירושלים ממסלה חזקה אשר לא תופר שבע נח לעלמיו וכולם
אנינו והל תמוד כי אהנו פה יוחנן ואנשיו הרשעים הפריצים וישחיתונו ברשעתם ויכלו הם
כל אשר מלאו אהנו מאדם ועד בהמה וימשלו בנו ובנשינו ובכל אשר לנו והמה עומדים עלינו
להאבידנו ולבלותינו לבתי השאיר לנו שריד ופלים בלחץ. ואם הבא אלינו התחזק אהה עם
חילך והגנתו עם אנשינו מציה וכלם ונשחיתם והיית להדון לנו ואחר חלך אל ירושלים בלחץ
שכן ואין סגע רע כי גם כל יושבי ירושלים רוצים לעבוד אותך ולהיות תחת ממשלת הרומיים
ואהנו והם בעלה אהת על ככה. וכפמוע הספסילאנוס את דברי אנשי גררה וילך אליהם
לערתהם ולא פנה ללכת אל ירושלים ובעת ההיא הוגד ליוחנן ואנשיו אשר היו עם כי
הספסילאנוס בא עליהם. וישע את אשר העם אשר בגרר ואלו המעיר לבדות וישמו את
סויהם לבדות היערה וישמו. ויבאו את אשר בגרר ואלו המעיר לדרך היערה וישלח אתהיה את
שגרהם שר ההיל וישנים ויך בהם מכה גדולה מאלד. וישצ פולגרוס מנדוף אחרי הפריצים
אשר עם יוחנן האכור. ובשבי לדרך גררה וימצא על שפת היכדן עם רב מדלת הארץ והם
מבקשים לעלות אל ירושלים להמלט עמהם. וילחץ אותם אל הנכה ויך מהם שלשה עשר
אלף איש ויתר העם נפלו בדרך וימותו במים השעים ופנים אלף איש סף ונשים וגם לאן לחץ
מספר עד אשר נסחם שפך היכדן מרוב הפגרים מגבלות האדם והבהמה. ויתרחבו מימי
היכדן לאלת מגבולת אל הבקעות ואל השדות הנה והנה כי סתמו הפגרים וגבלות ההרובים
את דרכו בעד היכדן משפך מימיו בשפך כמשפיו. ואחרי זה התגברו המים על סחוב
הפגרים והגבלות ויגרשו כל הפגרים ההם וכל הגבלות אל ים סדום הוא ים החזר ונקרא
בם כן ים המלח ויכסו פגרי המחים ידות היכדן מרוב גבלת אדם ובהמה. ויהי אחרי כן
ויסע הספסילאנוס משם וילך אל ארץ אדום וילכוד עם שתי ערים גדורות עם האהת לבנות
וגם השנית נפרתוך. ויך מינשבי הערים ההם עשרת אלפים איש ויתרם שבה עם י. ויבוע
משם וילך אל חמח גדי וילכדה היא חמח גדי אשר בה מעיינות המים החמים אשר מהם
יולא המעיינות חמי העיר טבריה והם שרשי כל המעיינות החמים אשר בכל הארץ לפי משפט
יודעי שבעי הארץ והחומים כבוכס. ויעחק משם ויבא אל שומרון וילכדה. ומשם בא אל
יריחו וילכדה. ויהל לבנות את כל הערים אשר לכד ולכונן את החומות אשר להם ולהת אנשי
מלחמה ובומרים להיוחס עוד לעזרה בלכות לצור על ירושלים ויעש כן ויבן את הערים ההם
ברבנו ויוחק את חומותיהם. ויסע משם ויבא אל קיכריה אשר ק עם את כל חילו ואת כל
עמו לבא על ירושלים למלחמה לצור עליה. והנה מלאכים באו אליו מן רומא ויאמרו לו ד
מה ניארון הקיסר על רומא בלודו בשדה אשר נפלה השם עליו פנים השמים מדי לבח' לו ד
יוד עם שריו וימת. וימלוך תחתו גבלא ויהי קיסר על ממשלת רומא שנה אחת ויחיה בשנה
השני הכרה שרי הרומיים אשר קנאו בו על מהשלה וימיתוהו וימליכו תחתו את בוסלין
ובוסלין היה איש כסיל רע ואכזר וזכור ולא נאה לו למלוך אף כי להתקשר וישמעו כל שרי
הרומיים אשר היו עם הספסילאנוס הפתח לכבוד הממשלה אשר לרומא את דברי המלאכים
ההם. ויראו כי מת ניארון הקיסר כפגע ה' והרומיים אשר ברומא המליכו תחתו את גבלא
ויכרוהו וימיתוהו חדך השנה הראשונה למלכותו. ואחריו המליכו את בוסלין והוא איש רע
ובליעל ושכור. ויתר להם מאלד מאלד ויקצרו השרים ההם על דברי המלאכים ההם ויאמרו
אליהם התמו השרים הגדולים הראוים למלוכה ולקסריות ברומא כי המלכתם איש שכור
עלינו ואחור קסרתם בחק הקסריות ואת סת ממשלת הרומיים השכלתם ולמה לא המלכתם
את הפתח אשר עמנו הוא הספסילאנוס אשר הוא גבור ואיש חיל ואיש חכם ומגן מלחמת
אשר לכד ערים גדולות ובלדות והקניע גוים רבים ונלמים ומלכים חזירים התח ממשלת
הרומיים והקין במלחמותינו להגדיל ממשלתנו ולהרבה ולהחריב מוקס מלכותינו ומסך צו
צל גבורתו ועל חבוננו והכמתו טוב עמנו אשר אהנו בהיותו יונן לחנון בכל עמל המלחמה
ובאשר ידמה כן יהיה. ועשה תחת אשר היה נאה לכם להמליך את הספסילאנוס או איש
במקו והם הוא בלתי נמצא תחת המלכתם עלינו אש בליעל וגבל ושכור השכלתם עשה.
ואליהם יבחר לממשלת הרומיים המנהיג הראוי והמלך הנאות לכבוד. וית עזו כל שרי
הרומיים אשר היו עם הספסילאנוס להמליך ולקסר את הספסילאנוס ולהפקידו על ממשלת
הרומיים למלך ולקסר. ויבאו כלם בעלה למה ויקומו על הספסילאנוס ויאמרו אליו אחת
סמלך עלינו כי לך יחסת תלובה ממשלת רומא ואיש כעך יעלך עלינו ותחקר בממשלת

יוסיפון פרק ע"א

הקסריות ועמה מלך כאשר נשפך עלינו ועלך לגזר ועלנו לקיים. וימאן אס' ס' אנוס
 למועז לדבריהם ולא אבה למלך עליהם ויחזקו הם ממנו ויאסורו וישיביו על ככה
 המלוכה וישמו כהר מלוכה ועמרה קסריות על ראשו. וישלח ידו להסיר את כהר המלוכה
 מעל ראשו והא עמרה הקסריות כי לא חפץ למלך ולא להקסר. וישלחו הכומיים ארס את
 מרבו ויהמרו לו מלך עלינו ולא תמאן כי הם המאן אתה למלך מן תמות במיתה חרב וירא
 אס' ס' אנוס כי כוונתם להנסו על ככה וכי רצו להמיתו וירא מהם פן ימיתו וימלך עליהם
 ויקבל את חק הקסריות וישבעו לו כל החיל ויכרתו להם ברית ואמונה כחק הקסריות וישב
 על ככה המלוכה לסיחור קיסר ומלך מלכים:

פרק ששה ושבעים

ביומים ההם היחה המלחמה הלכה וגדלה בירושלים וישפך
 בקרבה דם רב בגלל רשעת ויחזק שר הרולחים וארס הבליעל
 ושרי הפריזים ארסי הדמים אשר עמו בעלה להשחית את עיר ה' ועמו. וביומים ההם היה
 ביר שמים ארס דמים ובליעל מושוני עם יודיה ושמו שמעון ויחל גם הוא ללכת בחקית
 ויחזק בגלילי שר הרולחים לשפוך דם נקי ולשלוט שלל ולבזוז בן בירושלים כי מלפני כן העלו
 עניי הכהן לשר בירושלים ויהיו לו לשפך. ואחרי כן נחזקו עליו עניי הכהן וישליכוהו מהן
 ירושלים וילך לו ויחזק עם הארסי רקים ופוחים והולחים. וישם שמעון זה על לבבו לאמר
 הם לא אחזקו לרשעי הרץ לא אכל ליצק מעני ומשוררו אשר הם יכוני מירושלים וישלחוני
 מהמה בבושת ובהרפה אשר חרפה היה לארסי כמיני לה וחו משלך משררתו להיות גזר ושודד
 ולא יהיה משחרר. וילך צל ערי יודיה והגליל ויקרא המלש מאלדויו או מי הוא עשוק ורלון
 ספרים בחצר לא היה עם לאמר מי הוא אשר יבקש המלש מאלדויו או מי הוא עשוק ורלון
 בארעו או מי הוא עבד יבקש דרורו או מי הוא סורר ומורה לאביו או למלוכו או לבית דינו או
 מי אשר יש לו נשים יישו בו או מי הוא אשר ירא מדם נקי אשר שפך פן יפול. ביד ארסי
 המשפט והולך ביערים ובהרים בדרך או מי הוא אשר יודע כי הוא מחויב ראש למשפט המלוכה
 על פ' על רע אשר פעל ברשע. או מי אשר ירעה לגזול ולחמוס ולגאוף ולגנוב ולקנות ולאכול
 ולשחוט בגלמי יגיע כפיו יסור נא ויבא אליו וספרוק מעל גואריו עול משפט ואביענו מנועם
 גזל ומחוס כרלונו ובנפשו. ויאספו אליו כעשרים אלף אש רולחים ושודדים וס' ררים ומורים
 ורשעים ופריזים. ויחל הרע לישראל ולהרשע בכל אשר יפנה. וישמעו יושבי ירושלים
 והכהנים והזקנים ועניי הכהן הגדול עים א' רעה שמעון כי רבה היא וכי הוא הולך וגדל
 לרע לעם ה' וילך להם מאלד ויאמרו עמה ירע לנו זה יותר מוחזק החכור. וישמעו זקני
 ישראל ושרי הכהנים ועניי הכהן הגדול עמהם ויאמרו ארס אל רעהו הכה וישלחה אליו ארסי
 חיל וגבורי מלחמה ויבואו עליו פתאום חולי יוכלו להכותו או ללכדו מי פרס הגדל רעתו יותר
 ונוסף גם הוא על גריוו הלהמים בנו מביח ומחזק ויהיה לנו למוקש. וישלחו אליו חיל כבד
 מאלד ישראל ויחודה רכב ופרשים ועם רגלי וילכו אליו פתאים ויבואו עד מקום מחנהו
 וימנאו אותו מונה בשדות הרע ומשחית את הבואה הארץ יבדד ושודד ושוכה את הכרמם
 ושורף ומשחית הכל מגדיש ועד קמה ועד כרם זית. ויחלקו זקני ממנה ירושלים את המחנה
 ויחלו להכות בשמעון ובמחנהו ויכו בו ובפריזיו מהם רבה. ואחרי כן נחזקו הוא על עם
 ה' ויקם עליהם לילם ויך בכל מהם רבה מאלד. וישעו הארסיים השפחלים ממחנה ירושלים
 וישעו פניהם לעם דרך ירושלים וירדוף שמעון אחריהם ויכה עד שערי ירושלים ויכה עד
 השחחים ויפלו מהם פלשים בצוק הרבה מאלד ולא נשארו מהם כי אם מחי מעט. ויהי
 אחרי כן וילך משם עמנו ללחם בלדום ולהשיב את מלכות אדום חחה ידו ולסור אל
 משמעתו כי היחה הלה ד' ירושלים. ויך ראשונה אל עזה כי עזה היחה גברת לכל ערי אדום
 וכיה היחה ראשונה לגבול אדום מפאה ירושלים. וילך אדום לקראתו בעם כבד וכיד חוקה
 וילחמו עמו ולא הגביר חיל שמעון על חיל אדום ולא חיל אדום על חיל שמעון וישרדו זה
 מזה ויסר כל ארס מים ובעל ריבו עם מחנהו. ויחר לשמעון על ככה מאלד ויאחר טוב
 מאד מחי כי לא ייטע בידי ללכוד את אדום ויש שמעון מלפניהם בלדום ויחל על גבול
 ארץ אדום מנגד וישב עם. ויחשבו לערוך יממה עוד מלחמה ויהי הוא חושב את מחשבות
 כמלחמה אשר יערוך אך יערכנה והנה יעקב האדומי בא אליו והוא היה בלדום נגיד וגבור
 חיל וארס מלחמה וירונה וכשמעו את שמע שמעון והא שמע הקול אשר העביר כרת ברית
 עמו וירא אליו. ויאמר אליו אלני ירע בטייך על אשר לא יטלם במלחמתך הראשונה ללכוד

זסיפין פרק עו

אם אדום וחלמך לנפסך כי יד חזקה היא מאד יד אדום ולא חוכל עליה כי יכול חוכל לאדום גם כי חחרים את כל ערי אדום כי חלכדם את חרזה רך כי השמע לענאי והנני מסביר את אדום בידך. ויענהו שמעון לאמר הבה נא ענה ודבר הלום וכי יבא דברך ודברך ודברך. ויאמר אליו הנה בידי חזי העם אשר אתך ואלכה לי לילה ואשב במקום מארב האורב. והיה צבוקר השכם את וערכת עמהם מלחמה. וכדלוחך כי יצואו האדומיים לקראתך והריקות את חזירך ופניו לגום ומחוקס מן העיר אל הכדה כי ידעו אחריך ואני עם העם אשר אתי נקום ממוקום מארב האורב ונחיש אל פתח הפער ונכה את שומרי הפער ונבואה העיר פתאום ונכה את הנמלאים בה לפי חרב ונרים נכך על המגדל אשר לעיר. וכראתם האדומיים את נכך על מגדל עירם יפלו ידיהם וימס לבס ויחדד ויחר ממקומו וחשוב עליהם ותלכדם ברעיוך ותחרימם. או לקח לך ענה אחרת. הנה אני לי ימים רבים נגיד עליהם ונבדום אשוב אל העיר לילה והיה פי ישאלוני האנשים השומרים בפער מאין תבא אנשים אשר אני בא ממחנה שמעון אשר הלכתי לרגל ולתור. ואלכה לי אל זקני העיר ואומרה אליהם מנו נא לי את צבוריכם ואני אסביר בידכם את שמעון אם ישוב להלחם כי רחמי את כל מחנהו ויכולחו נראה אלי ושמעתי אשר צבוקר לאור היום יבא אלי עול להלחם בו. ואחיה השכם צבוקר ובוא אלי וערכת עמי מלחמה כי אני אהיה בפני המלחמה והיה צבוקר כי אני בא לקראתך ברק חזירך אלי ופניתי אני לגום לפניך ונחתי מחתה ומורך לב בלב האדומיים ויטו ורדפת אחריהם ולכדהם והביחם וחבא בעריהם בלכך את העיר הגדולה היא עזה. ויתעין שמעון עם אנשי מחנהו על עזות יעקב האדומי וחכפר בעיניהם הענה השניה ויאמרו לעשה. וילך יעקב האדומי לילה בעזה ויגד לזקני עזה כי הלך לרגל את שמעון ואת מחנהו וכי הוא הכיר אשר יפגרו צדס. וישמרוהו זקני עזה לקנין על גבוריהם. וזו אותם לאמר אתם אינכם מכירים מאד בתחבולות המלחמה ואם כלכם גבורים. ולכן פנו לכם כאשר יפנה יעקב. ואם יבט עמו ואם יחנה חנו ואם יעמוד עמדו ואם ילך לבו ואם יברח ברחו ואם ישוב שוב. ולא חסורו מכל אשר יזוה אחכם ימין ושמאל. וצבוקר יזוה היום והנה שמעון בא עם כל מחנהו ויחוק יעקב האדומי את גבוריו ואל לקראתו. ויהי כי הרב לבא אליו וירא כי הריק שמעון את חזירו למולו ויברח מהמלחמה והוא היה גבורם וקנינם וישע כלם לגום מפני שמעון וידוף הוא אחריהם ויכס מכה רבה מאד וילכדם וילכוד את עזה ויהיו יושביה עבדים לשמעון. וישע משם שמעון ועמו ארבעים אלף איש גבורי חיל מאדום ויהודה. ואנשיו הגדילו לעשות בס מצוב השלל אשר שללו מבתי האד מיים הנהרנים במלחמה ויחר האדומיים הנשארים הגלגדים חיים השלימו עמו. ויכרות להם ברית ואמנה וילכו עמו ויעבדוהו ויגדל עוד מחנהו מאד. וילך חבירוהו וילכדה ויקח את שללה וישח את תבואתה את קצירה. ויבן את עיר חברון ויגדור פרזותיה אשר נס. אז במלחמה גבוריה הנשארים ממות במלחמה השלימו עמו ויקבלם ויעבדוהו וילכו עמו. וישע משם עם מחנהו וכי גדל עוד מאד בהאסף גבורי חברון עמו וישח פניו ללכת אל ירושלים. וילך סביבה העיר וישח את תבואתה ואת קצירה ואת קמחיה וגדישיה. וישמע יוחנן הגלילי שר הרומאים וקנין הפריזים כי בא שמעון אל ירושלים לאור עליה וכי השחית את כל סביבותיה ויבקש ללחם אליו מירושלים להלחם בו. ויחם ממנו להלחם בו פנים בפנים כי אמרו לו מרגלו אשר לא יוכל לו כי נפול יפול לפניו את יראה פנים עמו כי רב מאד מחנהו. וכשמוע יוחנן את דברי מרגלו ואל מירושלים ויארוב לו על הדרך והנה אשה שמעון אשר הייתה בירושלים יצאה מירושלים עם עבדיה ועם שפחותיה לגום אל שמעון אשה כי פקדה פן ישננו בה אנשי יוחנן וימחיהו על רעת שמעון וילכדה יוחנן האורב וישיבה ירושלימה ויביאה העירה ויחבאה הוא ואנשיו על שמעון בלכדם בלכדם את השחית ואת שפחותיה ויאמרו עשה שול שמעון בידיו וירצה לעשות רצונו כי לא יכלה אשתו ללכת אליו כי לכדוהו. והוא אהבה מאד ובגללה יעשה את כל אשר נחמון. ויוגד הדבר לשמעון וילכוד גם הוא רבים מאנשי יוחנן ויקלץ את כפותיהם כל כף ימין וישימם לחרפה על יוחנן וישח ירושלים אל הדומים וישלח שמעון אל יוחנן לאמר שלח את אשתו וחבא אלי הוא וכי אשר לה ואם לא תאבה לעשות כן מרה תהיה באחרונה לך ולקחתי העיר הזאת גם כל האנשים אשר אלכוד מאתך את ידיהם ואת רגליהם אכרות והיו לך לחרפה. וייראו יוחנן ואנשיו ממנו ויאלה גדולה מאד וישלחו לו את אשתו. את שתי תפתי ירושלים ויחם בתוכה מתן סכל רב שמעון ויחריט

חסיפון פרק ע"ט

למה חפני יוחנן כי חפני יוחנן היו מלומדים לאיום את נשי ישראל ולנאוף בהם ולשונף דם נקי • ושמשון פנה אז מעט מיר שלים וילך לו אל אדום כי שמע אשר עשירי אדום יבדלו בו • וישלח ידו ויבזז את הערים אשר לאדום וישלם עד בלתי השאיר להם דבר ויעשו עושר גדול • ויבט מאדום ויבא עוד אל לירושלים מחוץ ועמו כל חיל אדום וחיל יהודה אשר נאספו אליו יוחנן על שער העיר • ויחגבל רעת יוחנן שר הפריצים ורעת אנשיו בירושלים כי למדו את אנשי ירושלים לרעות חיים את רעהו ואיש את אחיו ולנאוף איש את רעהו וירב הזנות בחוץ העיר • וגם מקלח העם ובחוריהם היו מגלחים שער זקנם ואת שער ראשיהם מגלחים והיו לובשים בגדי נשים והולכים ומחערבים עם הנשים למען ינאפו בהם והרעה והתועבה הגדולה הזאת הייתה לירושלים לשמה ולשעוררה וחסגרה העיר ואין יוצא ואין בא כי היוצא ימות בחרב שמעון הפרץ וכן שב בעיר יראה בשמו והרפתו מכל פאה ופנה וכי ידבר דבר ימות בחרב יוחנן הגלילי שר האכזרים והרולמים • ויבא העם כי גדלה רעת יוחנן האכזר בחוץ העיר ויקהלו אנו העיר להלחם ביוחנן ואנשיו וילחמו עמו ויפול מעט ירושלים עם רב מאד • ולולי חיל אדום אשר ברחו מפר רעת שמעון ויאספו אל ירושלים לעזור לעיר ולעמה כי אז השתיח יוחנן ואנשיו את כל העם היושב בירושלים עד תמו • וירא עניי הכהן הגדול והסנהדרים האחרים והזקנים ואנשי האמונה והתכמה ושארו כל העם הנותר בירושלים כי גדלה רעת יוחנן ואנשיו בקרב העיר ולא יכלו עוד לסבלה ויועלו כלם לתת את ירוש • ים ביד שמעון להביאו העירה אליהם ולהמליכו עליהם למען יהיה להם לעזרה בנרתם מרעת יוחנן כי הכירו את יוחנן רע ממנו • ויאמרו כי יכול הוא ביוחנן וישמידהו ויאבדהו • וישלחו אליו את אחי הכהן להביאו העירה וימאן שמעון במרמה לאמר לא אחסון לבא אליכם העירה כי אתם שנתחתם אותי וישלחוני מאתכם • ולא אבא לבא אל ירושלים ברצון העם היושב בה • וישלחו עוד את אחי אליו וידבר אליו תחנונים מאת העם ויפטר בו ויבא לילה הוא וכל חילו אל ירושלים • ויהי ככזב שמעון אל ירושלים ויפר את בריתו אשר כרת לאנשי העיר להיות עמה לעזרה ויהפך להם ללויץ ויחלצן בברית עם יוחנן • וימלכו שני הפריצים האלה על ירושלים חלק בחלק חודש בחודש ואשר לא היה יכול מרס בא שמעון לירושלים לסבול על פריץ אחד נפר שמו בבואו לסבול על שנים • ואחרי כן אחר ימים אחדים ותהי ממשלת איבה ופסנה בין יוחנן ושמעון בגלל אלעזר הכהן בן עניי הכהן הגדול הפרץ הראשון לישראל כי שמעון ראה להמית את אלעזר לנקום נקמה מאביו אשר השליכו מירושלים ויוחנן הייתה ידו חזקה עם אלעזר כי מראש היה אלעזר עם יוחנן לעזור על החמס והשוד כי הוא היה הראש אשר על ידו נמחה ממשלת הפריצים בישראל שהיה אביו כהן גדול ומושל בירושלים ושאלו לו פנים סוקרים ולא יסרו • גם אביו לא הוכיחו ולא יסרו כי היה יחיד לו • והוא היה הראשון אשר קרב את אנשי החמס להיותם לאגודה אחת • והוא עזר ליוחנן הגלילי בבואו תחלה אל ירושלים • ולכן נשמחו שמעון ויוחנן על כהה מאז ויהפכו לאויבים ותהי המלחמה ביניהם כל הימים כאשר נספר עוד:

פרק שבעה ושבעים

בימים ההם שלח אספסיאנוס את אגסטינוס ואת מקסימינוס שני פרו הגדולים ויועלו החמסים לבא אל רומא ולהלחם עם בוסלין ימים אחדים ולהמיתו • ואחר ילך הוא עם להקסר כמשפט חק הקסריות ברומא • ולחדש את כתר מלכותו עם • וילכו ב' השרים ברומא ויקבלו להם בחכמתם חיל גדול מאד וילחמו עם בוסלין וימיתוהו • ויפלו במלחמה ההיא שמונים אלף איש בחור מבזרי הרומיים בחוץ העיר הגדולה רומא וישמע אספסיאנוס אחר כן כי הוכה בוסלין במלחמה וכי מת ובי משלו שריו אשר שלח עם וימחר ללכת את רומא להחלקם בחק הקסריות במשמר משפט רומא ולחדש את כתר מלכותו להיות המלוכה נכונה בידו • ויחלק כל עמו לחאים חצי העם הולין עמו לעזרה ולמלחמה ואחי העם עזב עם סימוס בן לזר על ירושלים • ויהי בלכת אספסיאנוס לארץ הרומיים כאשר ספרנו ויעזוב את סימוס בן באלכסנדריא ויצא אוקו לאמר אמה לא חסור מפה עד שליח אליך מכתב ברומא ואיעלה אליך מה חשדתי ולא תזור על ירושלים • ויאמר לו כן אעשה אבי כדברייך זו עלי ואני אקיים מזומיך • וילך לו אספסיאנוס אל רומא • והיה בלכתו לחדש את מלכותו עם ויולך עמו את אגריסטוס הסלך וייבזב בן כי אמר אולי ימרדו בו • ויולך עמיהם ועמו אותי ווסף סכהן אסור בכבלי ברזל כי שמו לו יועצו לאמר אמה הוא לא ראים מיוסף אום מרד פיוס ביארי אליך ויהי לא ילי

יוסיפון פרק עח

על רוחו בגד בוגדים כי איש נאמן הוא אמנם מי יודע אחרי נכענו אהנו מפני אש האל
 ונחם על עמו ויברח לירושלים ויחזק את ידי יושביה מגבורתו והתחזק וישלם בין העם
 והסבילים אשר בחוכה אשר המה נביאים במלחמתיהם את עם ירושלים לשחקה וימליכוהו
 יושבי ירושלים עליהם ויביא לנו נאמן. גם אחת בלתיך אל רומא לךך אליו כי חכם הוא
 ויועץ נאמן וכל אשר יצוהו ואלהם אלוטם כשמעו את דבריהם כשרו בעיניו ויליכו עמהם
 אסור בנבני ברזל בחברת אנריפס המלך וצנו וגם הם הלכו את בתי אסורים בכלל לא
 ביד ולא ברזל רק כי היו נשמרים בשומרי' למען לא יצרחו אלה ואלה. וישי בהגיע אספסיאנוס
 לרומא וילאו לקראתו כל יושבי העיר ויקבלוהו בכבוד גדול ובשמחה ובשב לבד ויודו לו
 לאמר כי לו נחם למלך ולהתקשר חק הקסריות וינו ויחלשו אותן בבית הסוהר ואת אנריפס
 ובנו עזבו לרנוס. וישי ממחרת היום ההוא ויחטפו כל זקני רומא לקשר את אספסיאנוס
 חק הקסריות כמשפט רומא ואנריפס ובנו עמהם והתחזקה לבר בן הסוהר אשר ברומא
 להפקיד עליו שומרים והולוכיו בת שב מלכות הקסריות להחיות איבה יקשרו הקסרים כמשפט
 רומא ואחרא חן בעיניו ויעש דבריו ויביאנו לנו שב מלכות הקסריות אסור בכלל ברזל
 ועד דני עם במקום אשר לחיות את כל אשר נעשה. וזה משפט משפט הקסריות על פי חק
 לבר ברומא. ויבאו את המתקשר כל זקני הרומיים והוא העלה מכות היכל אליהם ולפניו
 פתח קום בלילים ובקטנות וכל כלו זמר ושוק ומנענעים בחלונות לפניו עד הגיעם עמו
 קריב לבית המלכות כאלפים אמה. כי בית המלכות הוא בגד ה' בחזית קרוב לזד הים
 רחוק מהמדינה מעט ואם הוא דבק בה. והוא מנגד קטן ויכל בחלרו הראשון מאת ה' ק
 יושבי סוס. וכאשר יגיעו אל המקום ההוא יקריבו אליו ז' מלכים מוכתרים עליו ק סד
 נהרים על פי עת רומא ושנים מהם יביאו סוס לבן מוכן לרכוב עליו ויחשבוהו שיהם
 בהסמו ומתנה זה ימין זה שמאל. ושנים אחרים יביאו לפניו סולם בז' מדריגות כלו מוכן
 אשר בו יעלה לרכוב על הסוס ויחשבו שיהם את ריבם אל הים וישיהם אל זר הדוכן
 זה ימין זה שמאל עד אשר ירכב על הסוס הכוב דקר הסולם ההוא וב' מהם אחרי אשר
 ירכב יעמדו בפני לדי הסוס זה מזה זה מזה ויסמוך הכוב על כל ה' מהם בידו וברגלו אשר
 ומה ויך לו אל בית המלכות בהולך את הב' מלכים הראשונים את הם שפועה אחר
 שפועה והמלך השביעי הולך ראשון מולם על רגליו וחרבו שלשה בידו ולפניו אלף גבורים
 בחזרות שלוש בידם הולכים על רגליהם ואין קול ואין דבור ואין לפס ק גס קלות השפוקים
 יצאו והמלך ההוא ה' ההולך ראשון קורא בקול גדול ואומר הדברים האלה. הראתם
 האיש אשר פה בו אלהי עולם להנהיג את יושבי ארץ ולמשול בערים חק הקסריות הנה
 זה הוא כבודו גדולו כיון מ' היתה לו הממלה ומאליו הגיעהו הכבוד. הא הים אשר
 מ' את אש משא ות לבו להגדילו לעות במעלות הקסריות הים הים הוא יתן בלבו להנהיג
 את מלכי הארץ ואת יושב ה בדרך ישרה ולשפט כמשפט דקם ולהרחיק העול והחטם מהעולם
 ולסור בידו המרעים והרשעים ולאחרם ולהשמידם ולכלותם פן יעשנו בדרך להשחת את
 הממלכות ואת יושבי העולם ולהתגבר לעשוק ולגזול והוא בחסדו ומלכותו שגדלה ורמה
 מכל מלכות ולא יכל איש לב עז חוכה הדנוק בחומתה וקיים ויעמיד ויחזק ויחמוך את
 המנוכות וחק הקסריות בה ויפאר ויגדל וינשא ויחיה וינהל במנוחה את אדונו זה המתקשר
 כהיום הזה ואחריו ח' ו. וכאשר ישלם המלך הקורא את דבריו יענו ו' המלכים השחורים
 התיירו אחריו חמן לבדם ואחריהם יענו כל העם יחדיו פה אחד חמן ואחרי זה שנים רוכבים
 השימד ס משאחי הקיסר המתקשר מזה ומזה יש' יכו ז' שנים כל אחד ואחד מהם מזה ומזה
 פ' ימי זה שסור לעם הדל ההולך רחוק מסוככים מזה ומזה פ' יד. פו מהם והמה יקשו
 א זה אשר ביאתו ללקום. והמש' יבים הפרחים הים כל אחד ואחד יש' לך חזקת ידו להש' יך
 ה' הרבה ואם מעט גם המש' יכים הם הם הנבחרים בעלת רומא להיחם אחרי המתקשר
 הקיסר ההולך אל ימינו למשנה לו וההולך אל שמאלו לבר על כל הגז אשר ישיה לרומיים
 וע' להקד שרי נבחות הראש העם כאשר יש' חו. הרומיים חיל כאשר יש' חו. וככה יקרא
 המלך ההוא הקורא ההולך על רגליו ראשון וחרבו של' בידו ז' שנים ויקרא בענין אשר
 בחבתי וכאשר יגיע המתקשר אל שער המגדש אשר בו בן המלכות יקרא הפעם השניעית.
 יבהגיע המתקשר אל שער המגדש ירד מעל הסוס על הכפי המלכים השבעה ושם כסא שש
 המגדש יבן לברו וישיבוהו עליו המלכים השבעה ויסו בידו שרפים דק מען. ואחרי ק יבאו

חסיפון פרק עז עח

אמרו ויבא עיר נחמה וקניה וע"ס ספר שטרי התפסיות אשר ברומא ויבקשו ממנו להפגש
 לך שלא יחלל ולא יפר ברית אחד מהם אשר התקשרו עליהם והוא יקח את הספר ויבטלה
 בזו עליה עלה דרך ודק וישמחו על ראשו וישבעו כי ה' יקיים כל הכתוב בו ועוד יוסף
 הוא חוקים טובים על החוקים הכתובים בו כאשר יישר בעיני יועזי רומא. ואחרי כן ירצה
 לרא' אל המגדל והוא סגור ועל מגדליו מלמעלה עומדים שוטרי המגדל ויבקשו ממנו להפגש
 גם להם כי יקיים מוקד המגדל והוקי שועריו. וישבעו וידר להם כי כן יעשה ואלו השוער
 ירמו ויקימו על המגדל הקרוב לשער את נסו ואת דגלו וישתחו הש"ר ויבא המתקשר אל
 הג' המגדל. ושם יקראו המלכים כלם הנמצאים בו ומה אז ויאמרו יהי רצון מ'יני מלך
 מלכי המלכים לקשר את הקיסר הזה מן השמים ולהיותו רוצה בעלמו בהתקשרו כאשר נקשרו
 אנתו בחרן. ושם ילכו כל המלכים הנמצאים שם לפניו על רגליהם והוא גם כן על רגליו
 אחריהם ויבאו איתו אל בית המלכות אשר בו כשא מושב הקיסרים. וצבית ההוא שני
 כסאות הא' הוא כסא מושב הקיסריות והוא קבוע והב' הוא כסא יעשוהו לפי פעה לפעם בו
 המתקשר טרם התקשרו וכאשר יבא המתקשר אל הבית ישב על הכסא העשוי לפי פעה וישתחו
 כל המלכים הנמצאים שם ויבדד שימאלו שבעה לא פתחו ויבטלו רגליו והם יעקרו את החרן
 לשמו ואחר יבואו שבעה הגמונים שהגמוני מלכותו אשר תחת כל אחד מהם עשרים וד'
 הגמונים כל אחד מהם עשרים וארבע הגמונים ותחת כל אחד מהממס' והרבע
 הגמונים השניים מאה ועשרים הגמונים שלשיים ותחת כל אחד מהמאה ועשרים הגמונים
 השליש' מ"ק הגמונים רביעיים והז' הגמונים הראשונים יבואו עם ההגמון הגדול המושל
 בכלם והוא הגמון רומא והוא אב הגמונים שכל העולם בממשלה ויקרא ברומא פאסטר
 ובוניו פפרון והפפרון יתן ביד המתקשר הימניה שדבים עם מזהב בזהב בלתי חלק ועל
 ראשו תלוי כס קטן מלא עפר. וישם בהלבעו הקסמה שבעה עשרה מעלם אדם מת בידו
 השמאלית יתן כס זהב ארוך ועליו תפוח בלורי כדמיון האדם לזה. ואחרי כן ישים כס
 המלכות בהלבעו וימליכוהו למלך ואחרי המליכו אותו למלך ושק המלך את יד הפפרון הנזכר
 ויניד יקה הפפרון את עמדת הקיסריות וישמח על ראשו להז' מלכות ויקרא בקול גדול
 ויאמר יהי אדונו הקיסר לשלום ולברכה ולגדולה על כל מלכי הארץ ויעלו כל העם המלכים
 עם יהודי פה אחד אמן. ואחר יבטלו הפפרון בפיו וישב לו לימיו והמשה הנבחר הידע
 יבא לשמאלו ושר הכבוד הנבחר הגדוע יעמוד לו לפניו והרבו שלופה בידו. אחד כן יגזור
 הקיסר להסיר כל הכבוד בבית הסוהר על ממנו. והוא יפרס את הנופה בו מאורחותיו. ובוים
 ההוא י' הקיסר אל בית הפפרון ושם יאכל סעודה הבוקר ביום ההוא גם סעודה הערב
 עם ז' המלכים הראשונים המתעסקים בקסריות ועם ז' הסבונים הראשונים המתעסקים
 בזה גם כן ולערב ילך לו אל בית המלכות וישכב שם ושם ישב בממשלה לשפוט ולגזור דרשו
 ולא יא' מבית המלכות רק פעם בחודש ביום הראות הירח אחרי החחדשו בחדושו. ויהי
 ל מים אחרים אחרי התקשר הספטיאגוס ויקאוף על אגריפס כי הלשונותו רשעי ישראל לאחד
 כי השב לבגדו בו וכי שלח לירושלים מכתב על ככה וימת אותו ואת מונבג לפי הרב וזה היה
 ג' שנים והזי קודה הרבן הבית ופרס זה בשל התמיד אלף וד' ומשעים יום וזה כלו טרם תרין
 הבית והוא הכתיב בדניאל ומאת הוסר החייד עד חום הספור הכתוב שם :

פרק שמונה ושבועים ובפניה היתה צנת היתה בחדש מות אגריפס ובנו העיר
 ה' את רוח הספטיאגוס לזכרו אני יוספון ברנן החמלה
 והאהבה והשלום ויתן ללאת את ראשי מבית הכלל ולהביאנו לפניו ויעשו עבדיו כן ויביאו
 לפניו ואני אס' ר וככול בכבלי ברזל ובתושפתים ויקרא לי הקיסר שלום ויניח אתי נוחמים
 ודברים טובים ויאמר אמה ידעת שהבחרתיך מאד מהיום אשר ראייתך וזהו אשר תיך וככלתיך
 צבלי ברזל לא מרוב לבבי עשיתי לך את הדבר הזה לחנם למען לא יקלחו פרי הרומיים על
 נבורתך ועל עממתך ועל תבונתך ועל חמתך. ויאמרו זהו אשר היה לשפן במלחמותי והוא
 שולך כאלה ממנו נפגע בו ונמיתוהו. ועתה יישב לךך וישמח כי הגני מסיר מעליך את
 התושפתים ואת כבלי הברזל והיית לפני כאלה מהשנים אשר לי כל ימי הליךך ברומא.
 ואמנם אני שולחך לארץ יהודה אל בני סימון וסיים לו לאב וליועץ אלהן כי ה' הוא אשר
 תמל עליך ולא יתן יד לנביתך כאשר ידעת אמה. גם סמנים רבות בקם מן 'אמל מלך'
 ולסידך עמ'אך ולבגד לוקד ויראחי מק'אלת הרומיים ענין לא עשיתי את הקסמה

והומר אליו ואך אוכל להחניג לפניך ולפני בך בעמם ואראה אשר הרגה את הגריות יס
פני נאמני מלכות רומא על לא פשע ועל לא חסאה . ויען הקיסר ויאמר אליו הע יוסף כי לא
להזכר בשוב לא אנריפוס ולא בנו כי לא ידעת את אשר עשו בכחרי ואת אשר חשבו לעשות
במרד בממשלתי אחם היית סורף עלמותיהם צידד . הידעת את אשר כבדתי לרומא ואת בנו
בארץ יהודה וגלתיו ופגמתי לראש בכל עבר ובכל פנה ואת חיל הרומיים שחתתי בעריו
בגללו . והומר כן ידעתי אשר כדברך הוא האמת אדוני הקיסר . ויעני עוד הקיסר ויאמר
והוא גמלי דע כי באננס אחי שקרי הרומיים בארץ יהודה למלך ולהקסר על ממשלת
הקסריות בשמעת כי קסרו את בוסתן יקיסר והוא לא היה נאות לגדולת חק הקסריות .
היה הוא מיעזה בבלתי יקסרני כי מה ראו על ככה ומה הכירו כי עד יספחו אחי במשפט
בגוד הקסריות לקסרני . ועוד כבולו פה היה הולך הוא ובנו מהגמון אל הגמון עד אשר
הלכו אל הכסא . להשיני ולהגיד עלי דברי אשר לא עשיתי . ולכן אני הכרת כי בלב אנריס
היה רשע ושפסחיו במשפט מוח כי מקום הרשע שמר המשפט . ואת בנו שפסחיו כמוהו כי
כן בוגד לא יכון לחיה בארץ על אשר בלבו נשאר מנשה אביו גם הוא רשע מזרע המרד
והבגידה . ואמנם אחך רא חי גדיק ונאמן לפני כל הימים ולכן אני מסקיד את בנו ציד
עלך השובה . וילא הספסילאום להסיר ולפסח מעלי את הנחשוחים ואת כבלי הבגד ולהסיר
את יוסף ממאסר רומא ולנהלו בכבוד עם שרי ממשלת רומא ויועיל . ויאמר יוסף הלא
חרפה היא לי לפסח מעלי את כבלי הבגד ומאסר כי בני ישראל אשר אחי ברומא לא תפסח .
ועתה אם שמוע שמעת אלי כי מלאתי חן החר נא מאסר כל ישראל אשר אחי ברומא והיה
לך ליועץ נאמן כל הימים ואיבתי את אייבך ונחתי את אורריך . ויעש הספסילאום כדבר
יוסף ויחר את מאסר כל אסירי בני ישראל אשר היו הם יוסף ברומא ויבדע מעלי את
הנחשוחים ואת כבלי הבגד . ויפגמו אל בנו סיפוס באלכסנדריא אשר למצרים וישלח
הספסילאום מכתב לבנו סיפוס ויעזרו על יוסף הבהן לאמר . בני יקרי הנה אנוי שולה לך
את יוסף שר היהודים אשר הוא זקן העלממה ואתו חכמה ועשה והיה לך לאב וליועץ נאמן
ולא סחור מעלתו יעין ושמהל כי איש חכם הוא ועלתי נבונה . והיה נטון המיד לכבדו
ולפגרו כי הכבוד והגדולה כמה בגדלו . וה' אלהיו עמו ולא תאמין לעולם לדברי מעשים
אשר ישועהו לפניך על לא דבר . וכל אשר יבא לפניך להגיד לך על יוסף דבר מיד תשמח
והקפידו כי יוסף הועץ הנאמן איש אמונים וכל אשר יבסח בעלתו יתיישר באורחותיו .
והיה כהגיע יוסף אשר אליך אחרי וחתו ימים אחדים מיגיעת הים חן לך הדרך ועליה אל
ירושלים לצור עליה . והיה אם שלים יענך היהודים ויומסרו ליהושע ממשלת רומא נקרא
כליהם השמר לך חן חרע להכ כדבר אמנם רשא את שצרי עשה ובנה את עריהם הנחרסות
במלחמותיהם והסביעם מנטים סוב ארצות הבוים אשר חחת נמש חינו ויהיו הפסים מכל
מס ב' שנה . רק כי ירמוו דגל ממשלת הרומיים על מגדל ירושלים ג' פעמים בשנה בכל רגל
ורגל כי יעלו כל ישראל לראות את פני ה' אלהיהם כמשפט . ועם זה יקריבו קרבן מנחה
בעדר על מזבח הקודש אשר בירושלים בכל רגל ורגל . ואם לא יחפשו להפלים עמך והסחרת
אוחם ואת עריהם אשר לחרב לחרב ואת אשר לשבי לשבי . גם אם ירצו ביוסף השר למלך
עליהם יבשר בעיניו כי ימלך ועל כל פנים בעלמ יוסף השר חסמוך ויהיה לך לאב ולפסח
ואתה חסיה לו לכן . והיה אחרי זה ויסע יוסף מרומא יבא באלכסנדריא אל סיפוס . וישמע
סיפוס כי בא יוסף וישמח מאוד הוא וכל הזקנים והבכמים אשר אחי . כי יוסף היה מלא
רוח חכמה ובינה רוח עלה וגבורה רוח דעה ויראה ה' . ויבא לקראתו הוא וכל זקני חיל
הרומיים ויקבלוהו בכבוד גדול ויתן יוסף לסיפוס את הספר אשר שלח לו אביו ויקראוהו .
ויען את יוסף ויאמר לו ככה אשר דבר לי אביו דברו היה עם לבני לשפוח עמך אף כי
אבי יצא לומר עלי על ככל שעה אחי והיה לי לאב ואני אהיה לך לכן ובעתך מחתי . וישב
יוסף עם סיפוס באלכסנדריא חודש ימים אחרי בואו מרומא עד סר ממנו סער חמר הים
וחטפו . ואחרי כן גועלו יחדיו לעלות על ירושלים לצור עליה כי ידע יוסף אשר מה' הימים
אלה לו ולא יכול להשיב את דבר ה' החור . ויסע סיפוס עם יוסף מאלכסנדריא עם כל חילו
ומחתי . ויתן בניקולופולוס . וישם בה כספיה וילך חנוס . ומשה נסע ויבא באירקלאס .
ומשם נסע ויבא בפליסום ומשם נסע ורך המדבר ויבא בצבעלנה בים אשר במדבר . ויסע
מבבלנה ובים אשר במדבר ויבא אל דיקרון ויסע מדיקרון ויבא אל עזה ויסע מעזה ויבא
לסקלן ויסע אלסקלן ויבא אל יבנה . ויסע מיבנה ויבא אל יפו . ויסע מיפו ויבא אל קפריס

חסיפין פרק ע"ח

וישם גם . ומדי מסעו במסעותיו הנזכרות לכד את עזה ואת צמורה ואת חשקלון ואת בנימין ואת יפו ואת כל סביביהם :

פרק תשעה ושבעים

כשרה הנחמדה לכל רואיה והיא העיר אשר בנה הורדוס המלך . וישב בקריית
עד אשר נחספו אליו כל אנשי חילו וחיל הרומים ומישר חיל הגרים אשר היו תחת
ממשלת רומא אשר גזרו לעזרתו להלחם בירושלים ולצר עליה ויאסוף אליו שב
כל החיל . ויהי מתחילו ממונה כבוד מאלד . וישב גם עם כל מחנהו עד חוס ימי הזרזק וימי
הסחר ועד בא ימי האב ב . בנשה אחת למלכות הספסיאנים אשר הוקם על מלכות הרומיים
ועל ממשלתם לקיסר עלמנו מלחמות קשות בקרב ירושלים בין יושביה בחזקיות חמה ויש
איז את רעהו באין מנוחה והשקס . גם לא שקטה המלחמה מציניהם כל הזרזק כדרך כל
הארץ כי בקץ ובחיות צמדו במלחמתם לשמעון ווחנן והשלישי היה אלעזר . ומיום שאסע
הספסיאנוס גלגין יהודה ויין אל רומא לחדש לו שב מלכות הקסריות חקק משפט רומא .
ובנשה היתה מסך ה' בקרב ירושלים רוח עושים . והחלקו יושביה עם הארץ לשלש מחלוקות .
המחלוקת ה' הלו אחרי עניי הכהן המוסר אז מכהונתו בחרפה וכלימה . והב' אחרי
יוחנן הסרין האבדור . והג' אחרי שמעון הסרין הרשע . וילחמו היהודים בקרב ירושלים איש
באחייו ואיש ברעהו וגדודי הרומיים מתוך עושיים מקבירים אל ירושלים לבלי חת יולא
ממנה להמלך מוהמלחמה הפנימית ולבלי יבא אליה מתוך להביא לתוכה דבר מחיה . ועניי
הכהן היה איש חס וחסידי וכראותו כי הנהגת ירושלים איננה כי אש' על פי הסר'ים ויחן
אח ה' ישיח אשר בידו ממשלת המחלוקת ביד אלעזר בנו הסרין הראשון . והוא אשר שב
אח כל הרעות האלה על ישראל ירושלים בעשותו קשר על נגיב הרומיים . וכאשר היתה אח
ישראל לשפוט ברומיים ולשלוח ידם בהם כי לו נכנעו ישראל בניו יוארון קיסר לא נשמי
ולא נחרבה חרנם . כי המלכים הרומיים השפס היה להקרא גם ממשלת רומא על ישראל .
ואתנם היו ממליכים עליהם מלכים ממלכי ישראל . אף כי בניו הספסיאנוס וסיסוס ואגוסטוס
שפטיהם אשר היו מלכי חסד ורחמים על ישראל . ויתחברו אז לאלעזר הסרין יהודה והארון
ישמעון וחזקיהו מבחורי השועים אשר ליהודה והגבורים אשר ליהודה וישם מגדודיו חורבים
הארץ עם חביריו את המקדש ואת ההיכל ואת כל חרבותיו מסיבב וישם מגדודיו חורבים
צומרים את פאת ההיכל ה' ויוחנן הסרין הגילי אסף אליו המון רב ויחאמן להעזר עם כל
גדודיו וישפס את רחובות ירושלים ואת שפלת העיר . ושמעון הסרין הירושלמי השפס לו את
מרום העיר ואת מקומות הגבוהים אשר בירושלים ולכן היו משחיתים אנשי שמעון את אנשי
יוחנן באבני קלע ובחתיים כי הוא יורים עליהם ומקלטים . ואלעזר בן ענני הכהן השפס את
ההיכל ואת בית ה' ואת מבצריו ואת מגדליו . ואת המלחמה שלשה ימים בחוף העיר ירושלים
באין שלום ואין השקס ואין מנוחה לא יום ולא לילה כי המלחמה היתה בין הסר'ים וגדודיהם
בכל עם והיו לחמטים יום ויום איש באחייו ואיש ברעהו ובופלים במלחמה בכל יום חללים
לאין מספר כי אין ספור לשפור את רב החללים הנפלים ויהי דם יהודים הנחרנים הולך
בשוקים וברחובות ובהנות ושוסף בהיכל ה' כשסף נפש עד אשר כשו מסתן שערי ההיכל
ופגרי החללים ונבלות ההם נופלים אלה אל אלה ויחערבו ואין מי יתנם לקבורה . ויוחנן
הגילי האבדור היה בחוף . ואלעזר הסרין ושמעון הסרין מזה מזה ומקוש שמעון היה
במיסב העיר וילחן את יוחנן אש את אלעזר . ואלעזר היה לוחך . שמעון ביכלתו עם היותו
לוחך מאלד ליוחנן כי היה בידו יוחנן היה משתכח ללוחן את שנייהם ולא יכול עליהם כי
אנשי שמעון אשר היו במרום העיר היו מקלטים באבני קלע על אנשי יוחנן אשר היו בשפלת
העיר . וגם יורים עליהם בחתיים יעזרה היה אותם וכאשר היו רוצים אנשי יוחנן לקלע גם
הם באבני קלע אל אנשי שמעון אשר היו במרום העיר היו שנים עליהם אבניהם אשר היו
מקלטים גם כנגד אנשי שמעון ומשחיתים אותם ומחיתים הפתחה בהם . ואת המלחמה
נכונה וחוקק לשלשה יום ויום הולכת ומחזקת ומחבלת עד מאלד . ויקהל אל ההיכל עם
רב ועלום מן הכהנים והזקנים מן היהודים ומתגלפין לפני הנלחמים ומתחמים אליהם למנוע
את המלחמה מן ההיכל . וירב אנשי המלחמה בעת ההיא להכות בהם עד בלי השאיר מהם
פליט ושריד ובוים כסוף רגנו את ענני הכהן ואת יושבי הכהן שהיו שרי הכהנים ופני
קדש וזכריו הציח בשם אלפי ישראל באמונם . ומתו פגר היה טפל החמיד כי יבא

יוסיפון פרק עט"ב

מאז ל"י ימים. עדין היו בירושלים אנשי אמונה מקריבים עולה לה' והיה כעו"ה האמיתית
 לא העולות על המזבח היו פריזים הרגים אחס מדי הקריבים את הקרבן אשר יקריבו
 והיו עופלים פגרי נבלות הכהנים על נבלות הבהמות אשר היו מקריבים. וגם מיחד הנקטלים
 מעט ירושלים להפחוחות אל היכל ה' והם אנשים בלתי יטלי מלחמה היו הפך צים משחיתים
 ומבערים ומשמידים עד בלי השאיר שריד ופליט בם. ומהי נבנת האדם נשאלה בתוך היבנה
 ה' למדרס ולמדריך לאין מספר וייתה נבלת הכהן המקריב נופלת על עולמו הקריב כי
 מדי יקריב יבא הפרוץ עליו ויפגע בו ויהרגו ויחטרו דמי הקרבנות דמי הכהנים
 המקריבים ותלבי הם בתלביהם עד אשר לא היה איש יכול ללכת ברצפת הבית המרוצפת
 עזאזי שיש כי תלוק האבנים ובלתיים ובלתיים ובלתיים ובלתיים ובלתיים ובלתיים ובלתיים
 מדי הים מחזיקות בעולמו והנה הוא הרוב היתה נבלת זר נופלת עליו ויחטרו נבלות
 ההרובים. והשיל נבלת הסבור על נבלת הסמא ונבלת הרשע על נבלת הזדיק ונבלת הדולח
 על נבלת החסיד. ויחטרו דמיין בתוך היכל ה' עד שספק הדם את היכל ויחטרו דם הקקלה
 עם דם הכבד ודם הרשע בדם הזדיק ויחטרו דם לטוב ולרע לטוב ולרע ולטמא לזדיק ולרשע.
 והיה דם בתוך היכל ה' כאנש מים וגם לא היה שם בהיכל ה' כי אם חלב נבלת הדם ומני
 האדם וקרבי החלל המזוקרים אשר נפלו בהיכל ה' והכבד המאמץ הרעה היתה בהיכל
 ובעיר. וכל פרוץ אשר יבצר על חבירו ישרפאו באש ומזה יראה האש ומבער בנתי הגדולים
 אשר היו בירושלים קרוב למקדש לאוצרות המזבח והמה מלאו מאז מדגן וחיובת יבצר להיחל
 ליושבי ירושלים לעזרה ביום מצור. והיו מספר האוצרות ההם בירושלים אלף וארבע מאות
 בתי ארז וכלם מלאים ממזונות מהיה לעת מצור. ובעת שכל האכסניאום אל ערי הגליל
 פערי הזקנים ואנשי האמונה אשר היו אז בירושלים את שער האוצרות ההם וימלאו בהם
 מזון ומחיה למאחיה אלף נפש עשרים שנה. ואז במלחמות הפריזים האלה נשרפו כלם ויח:
 כרעב בירושלים. ועוד בלתי הפריזים את ידיהם בירושלים להרס ולהפיל כל בית חמדה
 וכל בית מושב יקר למען לא ישאר לאיש שם ושאריה מלאשי ירושלים. וישפוט ה' את יושבי
 ירושלים בעת ההיא בארבעה השפסס האלה הרב ודבר ורעב ושריפה והמפלה כהה
 מהמה חמושיה. וכל פאית ירושלים היתה שמה ושעוריה ומס מה. אין מקום מנוחה ואין
 מנוחה ואין עזרה כי כל פלה וכל מירושלים יגלה ולעקה ונהי וצרי מנשים וסף. נהמת
 מדוקרים אשר עדיין לא מנו ללכת זקנים מורים ומנובטים בני נערים ועללים רעבים ארות
 חיים גלחיים במלחמות הפריזים. וכל קנן וזויה בירושלים קול אומר אשרי לכל אשר מח
 לפנים ואני לנבאר חי כהיום הזה לראות ברעה הזאת. וכשמעי אני יוסף את הרעות העלמות
 האלה אשר בירושלים. את זקני בידי מרסתי ועל ראשי אשר שמתי ולאנני וחפוי ראש על
 הארץ ישבת ועל ירושלים ויושביה קוננתי:

פרק שמונים ויקון יוסף הקינה הזאת על ירושלים ויאמר איכה ישחחה העיר

הקודש אשר היתה מאוברה ומהוללה מכל המדינות. איכה העיר
 הגבוהה היתה היום בעומות יושביה שפלה ותחה אשר היתה מנוח לאנשי אחי נה ימלא בה
 היום מרגיזי אל ויחטו זונים מאחיה ה' וישמידה רוצחים. ובמקום אור השכינה העלונה
 יש היום שכינה וגם דם חללים נבלות פגרי מהים. ובמקום שפחה יש היום תיבה והנהה
 ובמקום השפן יגון ובמקום הרנון כנור וכל צב לך והכל. ובמקום אשר היו הכהנים
 ע גדם עבודת ה' וזובחים עליו זבח. הפריזים היום מאנשי חסד ואנשי אמונה זובחים זבח.
 ותחה אשר היתה עיר מעון לתכמים ולפקחים. היא היום מעון לרבעים ולרוצחים. ה' אלהי
 ישראל והלא מלפנים מלכי מרום היו יורדים בארץ להלכה את מלחמותיהן. וגם גלי
 סיס היו רודפים ונלחמו מאז ברוחיהן. והארץ חננה את מלאך ה' והרבה הכאיד את הקמים
 עליה וגם רעמי השמים השחיתו נרין וכוכביהם ממשותם ללחמו באויביהן. ועתה מה ראינו
 להסחיר פניך ממנו וביד מי פקדה לנן מרשיחך. הבש נא ה' אלהינו וראיה את עמך ואלה
 מחיך אשר הוצאת ממזרים בכח גדול וביד חזקה ובלחות ומופחים והתהלכס עד היום הזה
 כיושר אמונתך ורחם עליהם בההדך ואלה הם באף את עבדיך. עורה נא משה בך עמך
 וראה את עמך ואת עמך האין אשר רעים כל ימך בהחמך איכה מורסים בו זלבים ואריות.
 ואיך הסבו ישראל לאויבים לנפשחיהם ומהריסיהם ומהריסיהם מהם יאלו. הכם נא בעם ה'
 ונגלה אישוח את ספק על סיס ותקלוטו ותנקטו ותשימיהו למר' ויעבדו ישראל ייח'.

חסיפון פרק פ פא

יהמו . איס נודל חסדס אשר היו קיברים מתיסם בכבוד . ועמה חלליהם ומתיסם רבו את
פני הארץ ואין להם קיברים ואין שלום לקיבריהם כי יצואו אחריהם ויהרגום פנים יקבנו
אח הכרונים וימותו גם בלא קבורה ויהיו מושלכים לדומן על פני השדה . ויהי חק כך להיות
הזה כי האב לא יקבור את בנו והבן לא יקבור את אביו אמנם הפריים עם משמרות על
המחיים לבגלי הקבר ואשר ילך לקבור יס לבס הוא ויומם על פני השדה ואין קיבור פי
יהרגוהו הפריים החבאים בנפש הם והיכל מקדש ה' אשר כך עקב אשר היו צמתי
מרעופים ממעל . ורית הקצרת הולך למרחוק . ובצם שזמן מרחק מרית ככל הארץ
אך עתה נהפכו ויצאם ותעל לחזו ועולה באשו מנבלות הפגרים ומדלי החללים ואך
רמזותיך מלא מדוקרים ומללי חרב וח' צותך מלאו מחים ומללי רעב והמחיים הנשארים
בעיר נחשבים מחים כי נקמה נפש מר ח' ובלות המחים ורכים ימותו מהרית העולה מהם .
ורבים ימלו עד לאין מרפא ה' ה' המאמר אשר אמר דוד משה' אליה יעקב ועמ' זמירות
ישראל אליהם באו גוים בנחלתך שמה' את היכל קדשך וכי עיבדי בגויהם שפחה ורביח וגדלה
ודוממת להרס ע' כך ולתם א' שמה' א' היכל הקודש אשר בחוץך ומי יתן וסיה' הרעה הזאת
מיד עובדי בגוים אשר ברעת השיח' ימלא איש חני נחמה . אבל ברעת הזאת לא ימלא
איש נחמה כי בניך אשר שפחה ורביח וגדלה ורוממת הם בידיהם בהרוב איש אחיו ואיש את
רעהו מלאו את היכל ה' אשר כך מה' זאת פגרי ח' ליהם עד אשר חלו מלקבור כי מנעו
הפריים לקבור . ורעה ה' איש אשר יבקש לקבור ח' מהחללים יבא סרצין ויגרי וימחה
ויפילוהו על חלל רשעו עד אשר יצרו פניהם על פני השדה מושלכים כנבלות אכרי בהמות
אשר ימלאון במקומות ההרבים והשוממים גם כי יפגע איש ברעהו מח' חלל חרב ירח
את גיית בשדו למען יקום נקמת שג' ח' בו . ואז יגבר ריח המה על החי ומדבק בו מחלה
לאין מרפא . וכל זאת הרעה באה לבניך על עוצם את תרס' ה' ועל השרה את בריתו אשר
כרת עם אבותם ועל המעל אשר מעלו בה' אליה אבותם וישפדו דם לדיקים ונקיים בהיכל
ה' אשר כך . על כל אלה רבה אמתנו ויגדל עון כבינו להביא עלינו את כל הרעה הזאת
אשר אין ק' לה . ה' אליהו עוונותינו עברו ראשיתו ואין מספר למעשים הרעים אשר עשינו
לפ'ך . ה' אליהו לדיק הוא ואמתו פירו מריתו ותירחו חללנו ובריתו הפרנו . וכל עוד
הארץ אשו בנו אמתו יסמו למעול מעל בו ועל ק' לו האדקה והמספס כי שפך עלינו חרון
אפו ואלו בשם הפנים כהיום הזה וישבו וירחמו יכבש עוונותינו וישיך במולות יס כל
המאחית אמן :

פרק אחד ושמונים

וייהי אחרי הדברים האלה ויבא סיפוס בנקעת קסריה בחילו
ובגדודיו בחודש הראשון ביום ג' לחדש בשנה הראשונה
למלכות אביו בר מא . ויחזיק בחילו ובגדודיו ויחקרם ויחזתם לדעת מינים ומשפחה אחרי
לכת אביו אל רומא וימלא אמו חיל לרוב מאלד והנה הוא מכסה את הארץ לעיני כל רואיו .
ויסע מקסריה ויבא בחיל כבד ש' מרונה ויקבלוהו אנשי העיר בשמחה ובסיב לבב ובכבוד
ובש'ום ולא הרע להם בדבר . ויסע משם ויבא לילונה אשר צינה ובין ירושלים ל' רים .
ויחן שם ויש'ו צ' את מחנהו שם ויקח עמו כ' מאות פרשים לבד ויבא ירושלים לרגלה מרחוק
ולתור את המקום ולדעת צינה החומה אשר לעיר ולהסיר כח העם ולחקור כח הפריים אשר
הם מהחללים בתלחמה ושמעם הולך ככל הארץ ולקרוא שלום על כל המשלמים עמו . ויבא
ויקרב אל החומה וירא והנה אין יולא ואין צא בשערי ירושלים והמה פתוחים יז' ארבו לו
הפריים מתוך לעיר בדרך מבוואו וכל העם אשר לו היו הולכים אחריו והוא עבר עם מתי מעם
לפנים ויקרב אל החומה לחקור צינה ויקומו הפריים ממקום המארב ההוא והמארב היה
קרוב לאילונה . ויקומו הפריים ויכו את מחנה סיפוס מאח' ר והפריים אשר צירושלים יולא
עליו ויהי סיפוס בחוף וירואו הפריים ויעברו לפני'ם קום ויבדילו בית ובין גבוריו ויק' פו אוח
ויסו שם מגבוריו ששים . ויבקשו ללכוד את סיפוס ח' ולא רצו להמיתו . ויהי כראות ש'ם
כי הקיפוהו עם הפריים סביב וכי לא היה רעום להרגו רק ללכדו ח' וכי אין דרך לו למלט
אח נפשו מהם . וכי לא יוכל לעבור לעיב אל מחנהו כי אם דרך התר אגודות הפריים והוא
דרך בחל וכל גבוריו עזבוהו ולא נחמו אל לבם לעביר בו כי שפך אשר לא יוכלו על ככה . ו
ויחזק הוא ויך מהר ויבקע השר הפריים ויעבור בחוכם וימלט בהמותו את כל הקרב אליו
כ' עם נקמו למס'ו ש' על ק' הים פכה כל הקרב אליו למס'ו ש' . וס' לא רנה להרגו בידת

לכאן פתח לישראל בו. ויהי בהמלכו מחוכה ויסתחמו הפריצים אך לא הרגוה ויחמרו מה
 זלזל עשיו כי לא פלחו יד בו להמיתו אשר בדינו היה לעשות זה ויחמרו ויראו חמרו
 ויחזקו וישב אלוהה אל מחנהו וידע כי לבת המלכים ביד ה'. ויהי בבוקר ויבא סיסום עם
 כל חילו ויקרב אל עיר ירושלים ויחל ללכת לחנות בהר הזיתים ויאמר אל שריו ואל גביריו
 אחת קרבים היום למלחמה עם בני עמים אנשים גבורים כאריות ועמים נמרצים וקלים
 כנבאים ויבו בראשי ההרים למחר ולעקר את הרכב ולהפיל את הפרשים הרובצים עליו. ועשה
 אחי לבצבס וחזקו כי גבוי עז ועלום וגבורי מלחמה באתם להלחם. ואינם כגויים אשר לאחזו
 עמכם מתנוול שישום כי חכמי חקרתי עליהם וידעתי אה גבורתם ואת ערמתם למלחמה
 ולא ספק את בני צבא חילו ויערכם מערכה מול מערכה דבוקים אלה לאלה כמחכת לבחי
 הסדד כח מכה ולבחי החערבם במסילותיהם ולבחי קילקל מערכותיהם. ויהי ללשגר היו
 לפנים להשמר פן יפלו אהת מהם באתה הבורות או באתה שתיים אשר בדרך כי היה נשף. ו
 ובלי כשמתם כי סיפום יבא על ירושלים חפרו סביב חומות ירושלים מפאת המישור בורה
 ופיתים. וסיפום לראת מזה הדרך לו דרך הר הזיתים אשר לא עלה על לב החפרים להשיב
 בו לא ביר ולא שית ויבא סיפום בהר הזיתים ויחן שם על פני ירושלים מעבר לנהל קדרון
 כי הנחל עובר בין העיר ואין בו מים רבים חמיד. ויהי מחנה סיפום קרוב אל עיר ירושלים
 דרך ו' ריבום. ויהי בבוקר וישא העם את עיניו ויראו והנה מחנה הרומיים על הר הזיתים
 ויחמרו שרי הפריצים וילכו ויקבצו את אנשי הפריצים כלם ויעשו שלום איש את רעהו למען
 הסוך רעמם אל הרומיים להראותם את גבורתם וישעשו הפריצים איש אל אחיו על ככה
 וישלימו אלה עם אלה. ויהי אנשי שלשת המחלוקות לאיש אחד ויפתחו את שערי העיר
 ויאלו שרי הפריצים וכל אנשי המלחמה אשר בירושלים מן העיר וילכו ויריעו חרבות גדולות
 ויבחרו ויחרידו את המחנה אשר לרומיים מאד מאד ויכס מחנה הרומיים ממחנה הפריצים
 וישב אחור כי פתחום יאלו הפריצים עליהם ויעק סיפום על עמו ומתנהו לאמר הלא חבצו
 כי אחם מאה על אחד בערך היהודים ואהם נסים מפניהם ויחזקו הרומיים על דברי סיפום
 אלוניהם ויעמדו ככה נכה עם היהודים למלחמה ויפלו מאלה ומאלה הללים רבים ולא החזיקו
 הרומיים עוד מעמד לפני היהודים אך סיפום והשרים והגבורים והאנשים אשר עמו עמדו
 על עמדם. וילעק עוד סיפום עליהם להשיבם והמה בושים מעוז את סיפום ואין להם לאל
 דם לעמוד לפני היהודים ולא ידעו מה יעשו. וסיפום והשרים אשר אתו החזקו והתחממו
 לזמוד כנגד היהודים ויחללו הם לרדוף את מחנהו וישיבו היהודים וכל אנשי המלחמה ויבאו
 קרוב לעיר מחוץ לחומה. ויחר אף סיפום במחנה ויקף על גביריו על אשר נבצתו מפני
 היהודים. ויאמר אליהם סיפום העל אלה היהודים לא תתקס נפשי כי אחי מעט יבדירומו
 ואין לאל ידית לעמיד לפניהם אף כי אני עומד על עמדי ואחם נבוגים אחור ובקריים
 והמלחמה ואני עומד בחוכה ובפניה. ויהי ביום השני ויאסוף סיפום את כל מחנו מלבד
 אנשים מעט כי פצו בהר הזיתים לשמור את הכלים ויבד מהר הזיתים לערוך עם ישראל
 מלחמה פתח השער. ובפית סיפום אנשי מחנהו לאמר לכו ונרדה אליהם ואל חיראו מפניהם
 כי הנה נחל קדרון מגדול בין השאר מגדודו בהר ובין גדודי ישראל. וישמשו הרומיים
 לקול סיפום ישימו פניהם ללכת להלחם ביהודים קרוב אל החומה לפני שער העיר ולבס
 טפה בנהל קדרון. ושרי הפריצים עשו גם הם בערמה ויחלקו את אנשי המלחמה וישלחו את
 חצי צבא הגבורים לשבץ ולבקף ולעבור בנהל קדרון ולבא את מחנה הנשאר לרומיים בהר
 הזיתים פתחים ולכוו אתו והתברות במלחמה באשר יבואו מהרומיים להמלך בהר הזיתים
 ויעשו כן היהודים הגבורים ויסובו וילכו אל ההר ויחגרו מלחמה בשפתים מהם ויסיעו
 משקמת ויסן סיפום אחריו וירא והנה קול הרועת המלחמה וקול הש פר והמלחמה אשר
 באו היהודים מעבר והנהר בהר הזיתים ויבהל לקול המלחמה כי הקיפה בו המלחמה פנים
 ואחור. ושרי הפריצים בידעם כי הגיעו עם הפריצים השלוחים אל מחנה הרומיים הנשאר
 בהר הזיתים ויפתחו את שערי ירושלים. ויאלו הם וכל אנשי המלחמה אשר בעיר מן העיר
 ויבאו אל סיפום ואל מחנהו במקום מערכתו נכה השער אשר חשב להלחם בישראל נכחו.
 ויהי היהודים אז ברומיים מכה רבה וגדולה מאד כי הרומיים לא שמו פניהם לטם כדראשונה
 והיהודים התחזקו כפאמץ לכתום כהם וישיבו את נפשתיכם כפניהם לטום במלחמה וספדו

חסיפון פרק פא פב

הכונה היהודים ברומיים עד מאד הנבחרים אל כל היתים וירדשו אתריסם ויטלו מהם חללים רבים . ורבים מגבורי ס קום ברחו ולא סמדו נכח היהודים כי ראו המלחמה קשים והאמר בלתי סיקום לבדו ויעקן עליו גבוריו ויפארו בו ויאמרו אלו היו אדוננו המלכות היתה עמנו על נפשך סן חפול בחרב היהודים ואבדנו כלנו . כי אהה אדוננו ארון המלכות וימשך האלהים בממשלה הקיטר אדוננו אביך על כל הארץ . ועמה בנפלת בחרב היהודים יאף אם לא יטול עמך וזלךך הלא נמות כלנו ומה בעל לך בדמך כי תמת גם אהה כאש אחד ממנו . ולא שמע אליהם סיקום ולא הסב אח פניו אחור כי אמר אהברה מוח בכבוד מהיים בחרפה ויסן אל היהודים הבאים עליו במלחה ויגרשם מעליו בגבורתו ויכריחה מפאת פניו וכברות היהודים אנשי המלחמה אשר נסבו מחלח הרומיים לעמוד נכחם למלחמה וימו מעל הרומיים וישכחו את נפשם על סיקום ויוצאו כל כהם להחזור ולהחזוק בכמה להמיתו ויהי אז שם מלחמה גדולה מאד ויטלו עם רב מא'ה ומאלה וביום ההוא נפלו מגבורי ס קום רבים ורבים במלחמה וכמעט אשר לא נפל סיקום במ'תיה הזאת ולולי יתר גבוריו אשר שרי אלו יצילוהו מיד היהודים מלהמיתו במ'חמה היא אז אבד ס קום סיים ההוא וישבו היהודים אל מקומם לזכ החומה וירדו אשר בהר היתים לעביר את נהל קדרון ולשרי אל ירושלים וירדפו הרומיים אתריסם וכרואות היהודים פ'הרומים המאזרים לדרוף אתריסם ויטנו הס עוד אליהם ויכריחום ויהי מנוסת הרומיים לפני היהודים ג' פעמים :

פרק שנים ושמונים ויהי בעת ההיא ותשקום המלחמה החילוה והתעורר

מלחמה פנימה בירושלים בתוך העיר בין הפרזים איש ב'אהיו ואיש ברעוה . ויהי ביום הראשון להב הפסח ויבא יוחנן הגלילי שר הפרזים אל היכל ה' הוא וגבוריו עמו וייקבלו אתו הכהנים והזקנים ויחר העם בכבוד ויהי כביאו א' היכל ה' וישכחו הוא ואנשיו את בגדיהם והמה לבשים מתחת מדיהם שריונים וחרבותיהם במתניהם וישחו את ידיהם בכהנים וישפשו את דלתי היכל ויחלו להרוג בעם ובכהנים ויהפך לבס על אחיהם לאכזר בלתי שאח פני זקן ולא אבו הרשעים לשמוע אל תחנת המחננים עליהם ולא לחמול על עוללים ויונקים ולא על נשים וקף ואף כי על שחיטת ועל אלעזר בן ענני וגם על כל יתר שרי הפרזים הרה מאד דבר יוחנן אשר אמר אל יתער בדור הזה לשר בעדי וכשמוע שמעו ואלעזר שרי הפרזים את הרעה אשר עשה יוחנן בעם ה' בה כל הקודש ויקומו גם הם ויכו מהעם אשר ליוחנן רבים ורבים ובין אלה ובין אלה היו בני ישראל הסים וכלים בלחם תקוה ויוגד לסיקום כי הנה קשרו היהודים מלחמה גדולה ורעה וקשה ביניהם והמה בלחמים זה עם זה בתוך העיר וישמח מאד ויקרב סיקום עם כל מחנהו אל העיר וימלא מן היהודים מתן לעיר בורחים משאון המלחמה אשר בעיר וישאו את עיניהם ויראורו ויאמרו אלו נשה נא עליו ובחל לעיר כי לא נוכל לחיות מרעה הפרזים אשר בעיר והגילו נא מידם והיהו לך לעבדים כי נבעה חרב עד הגש . וכל זאת לא האמין סיקום לדברי היהודים והם כי כאשר ראה את היהודים מתמול שלפום בלחמים אתו בחזק יד וביב אחד והיו כלם עליו לאבדה אחת למלחמה וממחרים להגיל איש את רעהו במ'חמה בעבור זה הדבר לא האמין להם כדברם אלו לאמר בא והגילו מיד הרשעים האלה הפרזים והיינו לך לעבדים . ועודו מדברים עםם והנה קול שאון העיר ותקתה המלחמה מתוך העיר וישמע קול אמרים סתחו השער ויוא ס קום וילכוד את העיר וקול אמרים עוד סגרו השער סן יצאו הרומיים בעיר . וכשמוע הרומיים את קול האמרים סגרו השערים סן יצאו הרומיים בעיר ויאמרו השמידים על החומה לרומיים הלא שמעו את שאון המלחמה אשר בעיר רוזו וקרה אל העיר ונפתחה כל השערים ותבואו אל העיר אולי תוכלו והגילו מיד הפרזים האלה ולא נמות כלנו בחרב הפרזים החסאים והאזורים . וירצו הרומיים אל שער העיר והמה קרבים אל החומה ויטילו עליהם היהודים אבנים מעי החומה וירצו עליהם הליס ויפלו מהם רבים וגם היהודי והעם הנכבים מתוך בעיר שהיו מתחננים לסיקום להגיל מיד הפרזים ספכו פניהם להלחם ברומיי אשר לאו אל החומה ויכו היהודים ברומיים וירדשו אתריסם והמה בורחים עד קרוב לחיטנה ויחלו היהודים לשחוק ולהלעיג אנשי הרומיים אשר רדפו אתריסם כדרך השחקי' על האוילים אשר לא שאו שחוק במלחמה והיו מסתקקים על מנגיבה גב הרומיים ללעג וקלם עליהם ויראו גבורי הרומיי' את היהודים מלעיגים ורחה ויחלו לרש מעד ויבקשו ללכת אליהם וישמעם סיקום ולא נהגם לטא אליהם . ויקסל סיקום את כל שרי